
เกมส์สแองตัณหา
20

ทักทาย

"เกมส์สนองตัณหา" อย่างที่เราชาวคณะผู้จัดทำหนังสือนี้ เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นได้ บางคนเกิดเพราะความมีตัณหาราคะ แต่บางคนก็ไม่ใคร่จะชอบเรื่องบนเตียงอย่างบางคนเขาชอบกัน

แต่ที่หล่อนทำมันลงไป......

"เพราะเงินตัวเดียว"

อย่างเพลงที่ใครก็ไม่รู้ร้องว่า...

'เงินตัวเดียวคือพระเจ้า บรรดาลให้เรามีสุขได้ทุกเวลา จงจำเอาไว้ชีวิตอยู่ใต้เงินตรา"

แต่ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์จะเขียนอย่างโฉบเฉี่ยว ๆ แต่คงไว้อรรถรสและความน่าอ่านอย่างยิ่ง......

แล้วท่านล่ะ...!!

จะไม่ลองซื้อมาอ่านดูบ้าง บางทีจะได้ความรู้ความคิดจากในเรื่องนี้ก็ว่าได้

ขอบคุณ

คณะผู้จัดทำ

ฉันขึ้นห้องกับผู้หญิงขี้เล่น

"เลือกเอาซีพ่อคูน พวกเด็กเอาะ ๆ มันแต่งตัว แต่งหน้าตั้งแต่หัวค่ำ ยังไม่เคยหลับนอนกับใครเลย สักประตูเดียว ไม่เชื่อก็ลองดูซิคะ"

นรินทร์เป็นชาวเมืองนครสวรรค์ของเรานี่แหละ เมื่อถูกส่งมาเรียนหนังสืออยู่แถววัดชนะสงคราม กับพระที่เป็นชาวเมืองเดียวกับเขา

เมื่อเขาโตขึ้นและพระซึ่งบวชอยู่ทางบ้านเดียวกัน เกิดสึกออกไปครองเพศฆราวาส ส่วนนรินทร์เองก็ต้องระสำระสายเรื่องที่อยู่ อยู่พักใหญ่แล้วเขาจึงไปหาที่อยู่ได้ใหม่ในตรอกข้าวสารซึ่งอยู่ตรงข้ามกับวัดนั้น

นรินทร์อาศัยข้าวสุกก้นบาตรที่วัดตั้งแต่เมื่อเขายังเด็ก ๆ อยู่ ตอนนี้เขาอายุย่างเข้า 18 ปีและก็เรียนสูงขึ้น

ห้าหกปีเต็มที่หอพัก.......

นรินทร์รู้จักเพื่อนมาก บางคนก็มาจากภาคเหนือ บางคนมาจากอีสาน และบางคนก็มาจากภาคใต้

บางคนที่นรินทร์รู้จักชอบพอกัน......

มีทั้งคนดี บางคนเลว บางคนจนและบางคนก็มี แต่ครอบครัวของนรินทร์มีฐานะปานกลาง แต่เขาเป็นคนที่ไม่เลือกคบเพื่อน ฉะนั้นนรินทร์เป็นคนไม่มีศัตรู มีก็แต่เพื่อนมากมาย

4

ในวันหยุดไม่เรียนหนังสือ......

เพื่อนจากทั่วสารทิศมาชวนนรินทร์ไปเที่ยวเตร่วันธรรมดาก็ไปเที่ยวบ้างเหมือนกันแต่ไม่หนักข้อเหมือนวันอาทิตย์หรือหยุดราชการอื่น

วันนั้น....

เป็นวันครบวันเกิดของนรินทร์ เพื่อน ๆ กันทั้งหมดหอพักมาในวันเกิดของเขา เรียกว่าคนดี ๆ ตกน้ำไม่ไหลตกไฟก็ไม่ไหม้เป็นจุล เพื่อนต่างคนก็ทยอยกันมาอวยชัยให้พรนรินทร์ บางคนก็มาอวยชัยให้พรด้วยปากเปล่าแต่มาด้วยความจริงใจ บางคนก็อวยพรก็ไม่อวยพรเปล่าในมือยังมีของของขวัญเล็ก ๆ น้อยมาฝาก แต่บางคนก็เอาของดีมีราคามาให้ มันก็สุดแท้แต่ยากดีมีจนขนาดไหน เพราะอย่างนี้ต้องเป็นไปฐานะของผู้ให้ว่าจะมีฐานะดีขนาดไหน?

มีเพื่อนคนหนึ่งที่สนิมสนมและซี้กันมากด้วย เขาชื่อว่า....เกรียงศักดิ์ แต่พวกเพื่อนตลอดจนนรินทร์เรียกเขาว่าเจ้าศักดิ์

เพื่อนคนนี้เขาก็มีของขวัญมีฝากเหมือนกัน

"นี่ข้าให้เอ็งในวันเกิด" เขายื่นห่อของขวัญให้ด้วยรอยยิ้มอยู่เต็มหน้าและภาคภูมิใจ

นรินทร์ถามเพื่อนซี้ของเขา

"นี่อะไรของมึงว่ะ" เขารู้สึกแปลกใจกับของขวัญของเพื่อน

เจ้าของห่อของขวัญพูดกับเพื่อนว่า

"ก็นี่ข้าให้เอ็ง มันเป็นสิทธิ์ของเอ็งที่จะเปิดดูได้"

เขาก็แก้ห่อออกดูอย่างไม่รีบร้อน พ้นจากกระดาษห่อ เขาก็เจอกล่องแบน ๆ ขนาดเล็กเท่าไม้จิ้มฟัน

"อะไรว่ะศักดิ์"

เพื่อนเขาหัวเราะ

"เปิดกล่องดูซิวะ"

นรินทร์บ่นเพื่อนเป็นหมีกินผึ้ง ไอ้ศักดิ์นี่ชอบทำอะไรเป็นความลับอยู่เสมอ ๆ แล้วก็เปิดกล่องออกดูให้รู้ว่าข้างในเขามีของขวัญอะไรมาให้ เขาหยิบขึ้นดู

"อ้ายบ้า ...ลูกโป่ง" เขาหัวเราะ ทำท่าจะเป่า

เขาร้องห้ามเพื่อน

"อย่าอ้ายนรินทร์"

นรินทร์ร้อง

"อย่า...ข้าจะเป่า"

เกรียงศักดิ์พูดอย่างปลงอนิจจังวะตาสังขารา

"เอ็งไม่รู้จริงหรือว่ะ หรือว่าเอ็งแกล้งทำ" เกรียงศักดิ์ถามเพื่อนของเขา

นรินทร์ยังพูดอีก

"อ้ายบ้า...ทำไมข้าจะไม่รู้จัก เอ็งไปหลอกเด็กที่ปากตรอกเถอะอ้ายศักดิ์" เขาทำท่าจะเป่ามันอีก

เกรียงศักดิ์ส่ายหัว

"อ้ายบ้า...มันไม่ใช่ลูกโป่งเปิ่ง อย่างที่เอ็งว่าหรอก"

อ้ายห่า

"แล้วอะไรของมึงว่ะ" เขาด่าเพื่อนเสียงขรม

ศักดิ์ถอนหายใจยาวเหยียดออกมา

"มันไม่ใช่"

นรินทร์เบิกตาดูเพื่อน

"งั้น...อะไรว่ะ"

เขาหัวเราะเพื่อนอีกครั้ง

"ถุงมีชัยโว้ย!"

นรินทร์โยนของขวัญพิศดารของเพื่อนไปที่โต๊ะ แล้วก็พูดกับเพื่อนอย่างอาย ๆ ว่า....

"เสือกเอามาให้ทำไม"

ศักดิ์จับเพื่อนมากระซิบ

"คืนนี้ไปเที่ยวด้วยกัน"

นรินทร์ยังอายไม่หายที่เขาทำห้าแต้ม เขาทำพูดกลบเกลื่อน

"ที่ไหนว่ะ"

ศักดิ์กระซิบซาบ

"ซ่อง!"

เขาถามอย่างสงสัย

...มันเกี่ยวอะไรกัน"

ศักดิ์เกาศีรษะ

"อ้ายบ้า...สรวมกันหนาว"

เขาถามอีกว่า

"มันจะไปกันหนาวได้อย่างไรกัน"

เพื่อนเขาเกาหัวดังแกรก ๆ

"โธ่....มึงนี่โง่ฉิบหายเลย"

เขาพูดอย่างหน้าซื่อ ๆ

"ก็ที่ไหนไม่บอกมาล่ะ...พ่อตัวดี"

เพื่อนหัวเราะร่า

"ก็ไอ้ที่มึงเยี่ยวอย่างไรล่ะ"

หน้าของนรินทร์เริ่มแดง

"ทำไมจึงต้องสรวม"

เพื่อนเขาหัวเราะดังลั่น

"ก็เวลาเอ็งขึ้นบทอัศจรรย์กับผู้หญิงที่เองนอนด้วยซิโว้ย"

นรินทร์ส่ายหัวถอนใจอย่างลึก ๆ

"ข้าไม่เคย ข้าไม่เอาล่ะ"

เพื่อนของเขาคาดคั้น

"ก็เรื่องนี้มันเป็นมาจากท้องพ่อท้องแม่เมื่อไหร่ล่ะ"

เขาพูดเอื่อย ๆ ตามสไตล์ของเขา

"พ่อข้าสั่งห้ามข้าก่อนที่ข้าจะมาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ ข้าไม่น่ะ"

ศักดิ์สาธยาย

"ไอ้เรื่องพรรค์อย่างนี้ มันก็ผ่านกันทุกคน ไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม"

เขาพูดว่า

"มันจะไม่ดีล่ะมั้ง"

ศักดิ์พูดว่า

"เหอะน่า ทุ่มหนึ่งข้าจะมารับเอ็ง"

นรินทร์มองถุงคุมกำเนิดมีชัยหรือเขาเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าถุงคุมกำเนิด เขามองอย่างสีหน้าไม่คุ้น และมองหน้าเพื่อนของเขาที่เอามาให้ แล้วก็พยักหน้า

พอได้เวลาทุ่มตรงตามนัดหมายกันไว้แล้ว เกรียงศักดิ์ก็มารับนรินทร์เที่ยวที่บางขุนพรหม เพราะที่นั่นเป็นที่เลี้ยงผู้หญิงแห่งใหญ่ที่สุดของประเทศไทยก็ว่าได้

"ซ่อง"

ซึ่งใช้โรงแรมบังหน้าหากินกันใครก็รู้กันหมดแทบทั้งเมือง แต่ผู้ใหญ่ในประเทศของเราทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นว่าบางขุนพรหมนั้นไม่มีอะไรอยู่เลย

"ซ่อง"

ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกหนุ่ม ๆ เอาเป็นที่ขึ้นครูกับผู้หญิงโสเภณีหรือเรียกกันอย่างภาษาชาวบ้านอย่างเราท่านก็ว่า....*"กะหรี่"* เพื่อสลัดความกลัดมันออกเสียบ้าง ไม่ในบ้านเมืองของเรา ถ้าไม่มีโสเภณีแล้ว มันจะเกิดอาชญากรรมประเภทหนึ่งขึ้นสูง คืออาชญากรรมฉุดฆ่าอนาจารเต็มบ้านเต็มเมือง ก็ได้พวกกะหรี่หรือโสเภณีพวกนี้แหละช่วยลดอาชญากรรมประเภทดังกล่าวแล้ว

เกรียงศักดิ์พานรินทร์เดินเรื่อยจากหอพักไปสู่บางขุนพรหม ซึ่งไม่ไกลกันเท่าไหร่นักประมาณสัก 8-9 ป้ายรถเมล์ก็ถึงสถานที่ที่เขาจะพานรินทร์เพื่อนของเขาไปสลัดความตกมันเสียที่นั่น เขาจากอีกที่ไปสู่อีกที่ ตั้งแต่ห้องแรกจนห้องสุดท้าย

นรินทร์เพิ่งจะเห็นผู้หญิงโสเภณีหรือกะหรี่นั่งขายตัวกันอย่างหน้าด้าน ๆ เหมือนกับว่าเธอกำลังขายผักขายปลาอย่างไงก็อย่างงั้นเชียวไม่มีผิดเพี้ยนเลย

บางคนก็นั่งแต่งหน้าแต่งตาเสียสวยราวกับนางฟ้าก็ไม่ปาน แต่อีกสักประเดี๋ยวเขาก็เดินหายเข้าไปในโรงแรมที่เขาเปิดไปให้คนพัก บางคนใส่เสื้อรัดถันอันเนียนสะอาดของเธอ จนล้นออกมาจนล้นหน้าอก

หน้าใจ บางคนนุ่งกระโปรงแต่ไม่นุ่งกางเกงในยกขาขึ้น
ข้างหนึ่งซึ่งวางบนเก้าอี้ ทำให้เห็นวอบแวบวอมแวม
เป็นการเรียกลูกค้าปลาสลิดเธอขายไม่รู้จักหมดจักสิ้น

ที่มาเที่ยวกันส่วนมากมีทั้งเด็กหนุ่มซึ่งกลัดมัน และ
แก่กลางคนและบางคนต้องกินเหล้าแล้วก็มาเลี้ยงดูปูเสื่อ

และบางคนแล้วนึกสงสารแทนแกจนงุ่มง่ามก็ยังอุตส่าห์มาเที่ยวในสถานที่เช่นนี้กับเขา แทนที่จะไปอยู่วัดถือศีลถือสากไปตามเรื่อง

ผู้มาเที่ยวในสถานที่แห่งนั้น ต่างก็ซุบซิบ ๆ แล้วก็หัวเราะกันเป็นที่ชื่นหน้าชื่นตากันทั่ว

"ว่าไงว่ะ...นรินทร์" ศักดิ์ถามเพื่อนของเขาถาม

นรินทร์ส่ายหน้า

"ไม่ไหว...คนเยอะจังเลย" นรินทร์พูดอย่างกระดากปาก

เพื่อนของเขากระเซ้าต่อ

"เอาเหอะน่า....เลือกสักคน" เขาพูดพร้อมยิ้ม ๆ

เกรียงศักดิ์เหลือบไปเห็นร้านกาแฟตั้งอยู่ข้างในโรงแรม แล้วก็ดึงมือเจ้านรินทร์เพื่อนของเขาที่จะให้เขาขึ้นครู

"หาอะไรดื่มก่อนดีไหม?"

เขาสั่งน้ำบ๊วยเย็นมาสองแก้วเพื่อดื่มให้หายกระหายเพราะเขาพากันเดินเสียนานรู้สึกว่าคอจะแห้ง

นรินทร์ยกถ้วยขึ้นดูดแล้วพูดกับเพื่อนว่า

"แกคงมาเที่ยวบ่อย"

เกรียงศักดิ์ตอบ

"นาน ๆ ครั้ง"

นรินทร์ถามเพื่อนของเขาว่า

"ครั้งละเท่าไร?"

ศักดิ์พูดว่า

"100-200 ก็มี"

เขาถามเพื่อนอย่างแปลกใจ

"ทำไมราคาไม่เท่ากันล่ะ" นรินทร์ซัก

เกรียงศักดิ์อธิบายให้เพื่อนของเขาฟัง

"เก่าใหม่ หรือแก่กว่า และอะไรอีกหลายอย่าง"

"แล้วเอ็งบอกเขาว่าอย่างไร"

เกรียงศักดิ์ส่ายหน้า

"ถ้าเอ็งถูกใจคนไหน ไม่ต้องพูด สะกิดก็ได้นะมึง"

เขาถามอีกว่า

"แล้วยังไงอีก"

ศักดิ์ต้องอธิบายเพื่อนต่อ

"เข้าไปเถอะน่า.. หล่อนรู้ดี"

ซักเพื่อนอีกว่า

"เข้าห้องแล้วทำอย่างไง"

อ้ายนี่มันโง่จริงโว๊ย

"ก็ถอดเสื้อผ้าออก"

นรินทร์อุทาน...!

"แก้หมดเลยหรือ!"

เกรียงศักดิ์หัวเราะพร้อมกับพูดว่า

"อือม์.."

เขาหายใจไม่ทั่วท้องพร้อมทั้งดูดน้ำบ๊วย

"ขอโทษว่ะ...แล้วไงอีก"

ศักดิ์จุดบุหรี่ดูดแก้เซ็ง แล้วก็พ่นควันขึ้นพรั่ง ๆ

"หล่อนก็ขึ้นนอนบนเตียง"

นรินทร์หัวเราะทำหน้าเหยเก

"แล้วเราล่ะ"

ศักดิ์ยิ้มเพื่อนของเขา

"ก็แก้ผ้านะซี"

เขาต่ออีกว่า

"แล้วยังไงอีกล่ะ"

เกรียงศักดิ์และนรินทร์ยกแก้วบ๊วยขึ้นดูดพร้อมกัน แล้ววางสตางค์ไว้แล้วเขาก็เดินออกไป

"เอาเถอะน่า ประเดี๋ยวดึกไปเราจะเข้าหอกันลำบาก"

นรินทร์พยักหน้า แต่ใจของเขายังลังเล เขาตัดสินใจไม่ได้แน่นอนระหว่างความอยากที่จะลองกับความอายใครเหนือกว่ากัน ตั้งแต่พยักหน้าบอกเพื่อนของเขา ว่า

เขาจะไปทำอย่างไร? เขาคิดอยู่ในใจว่าหล่อนจะต้องแก้ผ้าและเขาจะต้องแก้ผ้าอีกเหมือนกัน ไม่ใช่จะแก้ผ้าออกเท่านั้น เขาจะต้องทำอะไรหลาย ๆ อย่างซึ่งเขาไม่เคยจะทำมันเลย

เขาคิดในใจว่า....

เขาจะทำอะไรเก้ ๆ กัง ๆ ไม่ถูกสารพันชนิด ไหนเขาจะอายจนเหลือจะอายหล่อน โดยแสงไฟซึ่งโพลงอยู่ในห้องที่เขาอยู่กับนางเพียงสองต่อสองเท่านั้น เขาจะปิดไฟเสียมืดมิดเขาก็ย่อมจะกระทำได้

แต่.....

เขาอยากจะเห็นอะไรของหล่อนบ้างในความสว่าง เมื่อคิดแล้วเขาก็ใจสั่น แต่มันเป็นเพราะความอะไรไม่รู้ทำให้เขารวมพลังความกล้าของตัวเองที่อยากจะทดลองมันดูให้สมกับที่เขาเกิดมาเป็นลูกผู้ชาย

หูเขาได้ยินของผู้เป็นแม่เล้าพูดบอกสรรพคุณของที่เขามาวางขาย

"เลือกเอาซีพ่อหนุ่ม พวกเด็กสาวเอ๊า ๆ ของฉันยังไม่เคยต้อนรับใครสักประตูเดียว ยังใหม่ ๆ ซิง ๆ สำหรับวันนี้อยู่" สาววัยสี่สิบเศษพูดขายอย่างไม่มีความกระดากอาย

เกรียงศักดิ์สบัดนรินทร์

"เลือกเอาซิวะ"

นรินทร์ทำท่าอึกอักอย่างคนที่ไม่เคยต่อสถานที่ เขาไม่กล้ามองเธอที่จ้องมองเขาอย่างกับเขาเป็นพระเอกหนังอย่างนั้น

"นี่มึงขึ้นห้องกับคนนี้ไหม?" ศักดิ์พูดเร่งเพื่อนของเขา

"ว่าไงเล่าค่ะ..... ไม่ต้องอายกัน แล้วเธอก็พูดแนะนำอีกว่า...." เด็กของดิฉันยังแจ่มใสบริสุทธิ์ผุดผ่อง เมือกไคลไม่ติดเนื้อต้องตัวเลย สะอาดสะอ้านลูบคลำดูได้ และนิสัยก็ดี ๆ ทั้งนั้นค่ะ ถ้าเขาห้องแล้วแม่พวกนี้เร่งหรือทำไม่ดีอย่างไร บอกจะเปลี่ยนใหม่ก็ย่อมทำได้"

เกรียงศักดิ์หันไปทางคนเชียร์แขกและยิ้มโดยมิได้พูดว่าอะไร?

ขณะนั้นสายตาของเขาเหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง ......ในตาของเธอช่างดุมวาวและจ้องมายังเขา ปากหล่อนไม่ได้ลูบไล้ไว้ด้วยพลาสติก ผิดกับผู้หญิงคนอื่นที่นั่งอยู่ในตู้กระจก

หล่อนก็รู้ตัวแล้วทำเป็นอายเขา

เกรียงศักดิ์กำลังดูเพื่อนของเขา แล้วไบ..ิดคนเชียร์ให้เรียกผู้หญิงเบอร์นั้นออกมานอกตู้

"เบอร์สามออกมาทำงานได้" เสียงคนเชียร์เรียก

แล้วหล่อนก็ลุกออกมาจากนอกตู้

"เชิญซิค่ะ"

นรินทร์ทำหน้าเหรอ เหลียวซ้ายแขขวาแล้วมองดูหน้าหล่อนแล้วมองดูหน้าของเพื่อนของเขาอย่างตระ-

หนกตกใจ เมื่อเจ้าเพื่อนของเขาเอามือมาลุ้นตูดเขาให้เดินขึ้นไปตามนาง

"ไปซิ.."

นรินทร์กำลังอ้าปากจะพูดกับเพื่อนของเขา แต่ไอ้เจ้าสองขาของเขาไม่รู้ว่าได้แรงมาจากไหนมันก็เดินตามก้นผู้หญิงคนนั้นไป

"ไปซิคะ.."

หล่อนเตือน

นรินทร์เดินตามหญิงผู้นั้นไปต้อย ๆ ดังถูกมนต์สะกด

เขาเดินเหมือนคนที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่รู้ว่าตัวเองเข้าไปยืนอยู่ในห้องนั้นกับหล่อนได้อย่างไร

หล่อนลงกลอน

"จะเปิดไฟหรือปิดไฟคะ"

เขายืนมองดูหล่อนโดยที่เขาไม่ให้คำตอบ

แต่หล่อนก็ยังไม่ได้สนใจในคำตอบนั้น ๆ และก็พูดอีกว่า...

"คุณน่ะถ้าไม่เคยมาเที่ยวมาก่อนกระมัง"

เขาไม่ตอบหล่อนอีก... *"แต่พยักหน้าเป็นการยอมรับ"*

หล่อนก็พูดอีกว่า....

"ไม่ต้องอายหรอก เพราะคนเราเมื่ออยู่กันสองต่อสอง"

นรินทร์พูดเป็นเสียงอึกอัก

"ก็...ก็ฉันไม่เคยนี่"

ขณะนั้นผู้หญิงที่เป็นคู่นอนของเขากำลังเปลื้องเสื้อออกทีละชิ้น ๆ จนเหลือกางเกงในที่เป็นสีแดงตัวเดียวที่คงมีไว้ปกคลุมมันอยู่

หล่อนพูดเตือนเขาอีก

"ถอดเสื้อกางเกงออกซิค่ะ"

นรินทร์เหมือนถูกมนต์สกด นั่งตาจ้องแป๋วมองที่หน้าอกและต่ำเรื่อยไปผ่านท้องน้อย เนื้อหนังมังสาของ

เขามันตื่นขึ้นเหมือนที่เพื่อนของเขาเล่าเรื่องสัปดี้สัปดนให้ให้เขาฟัง เป็นครั้งแรกยังไม่ล่อนจ้อนของหญิงที่จะเป็นคู่นอนกับเขาในไม่ช้านี้

เมื่อหล่อนเห็นเขาชักช้า ยังลังเลว่าจะถอดกางเกงออกหรือไม่นั้น และเพราะความกระดากอายมีมากกว่าหล่อนก็เดินปรี่เข้าไปจัดการแก้ให้เขาเอง

"ถอดเถอะนะคะ เสียเวลาไปเปล่า ๆ จะอายใครกันที่ไหนเพราะในห้องมีคุณกับฉันเพียงสองคนเท่านั้น" หล่อนพูดโดยไม่กระดากปากเอาเสียเลย พร้อมกับหล่อนได้แก้

กางเกงในของหล่อนออกและสะบัดมันทิ้งอย่างของที่ไม่มีค่า

ใจของเขาเต้นไม่เป็นจังหวะ!

หล่อนถามเหมือนคราวแรก

"เพิ่งเคยขึ้นห้องหรือคะ" หล่อนถาม และก็จูงมือเขาไปบนเตียงนอน

เขาพยักหน้าแทนคำตอบ

ขณะที่หล่อนกับเขานั่งติดกัน

หล่อนพยายามทำตัวเป็นกันเองกับเขาเพื่อจะให้เขากล้าขึ้น

"งั้นฉันสอนให้เอาไหมล่ะ"

เขาอายจนหน้าแดง และไม่รู้จะตอบเธออย่างไร?

"พยายามทำใจให้สบาย อย่ากลัวซิคะ" หล่อนเตือนแล้วหล่อนก็เอนร่างนอนลงพร้อมกับร่างของเขา

นรินทร์ไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร เขาต้องยอมทำตามคำสั่งของหล่อน ไม่ทันจะถึงไหนเลย เขาก็เกร็งจนเนื้อสั่นไปหมดและเขาก็ล่มปากอ่าวนั้นเลย

เขาถอนหายใจ

หล่อนอยากจะหัวเราะ แต่เวทนาเขาเลยเก็บหัวเราะเอาไว้

หล่อนถามเขาอีกว่า....

"เรียบร้อยแล้วหรือ"

เขายิ้มออกมาเป็นครั้งแรก

"เออ...ใช่"

แล้วเขาก็ถามหล่อนว่า

"คุณเป็นเหมือนผมหรือยัง"

หล่อนยิ้มแล้วพูดกับเขาว่า

"หล่อนไม่รู้สึกอะไรเลย" แล้วหล่อนก็พูดอย่างเวทนาสงสารเขา คุณนอนสักประเดี๋ยวค่อยทำใหม่

และหล่อนก็นอนโอบกอดเขาพร้อมกับเริ่มปลุกเซ็กส์ให้เขาใหม่

ส่วนนรินทร์ลืมตามองเพดาน พลางทำคำสั่งของหล่อน

หล่อนเขาไปห้องน้ำชั่วครู่หนึ่งแล้วก็ออกมาข้างนอกอีกครั้งหนึ่ง หลังจากชำระคราบไคลน้ำเมือกออกแล้วเธอ ก็กลับมานอนที่เดิม แล้วเขาก็เคลียเคล้าที่หน้าท้องของหล่อน

"สู้หรือยังค่ะ" หล่อนพูดกระซิบ

เขาจึงรวบรวมความกล้าขึ้นและตอบหล่อนไป

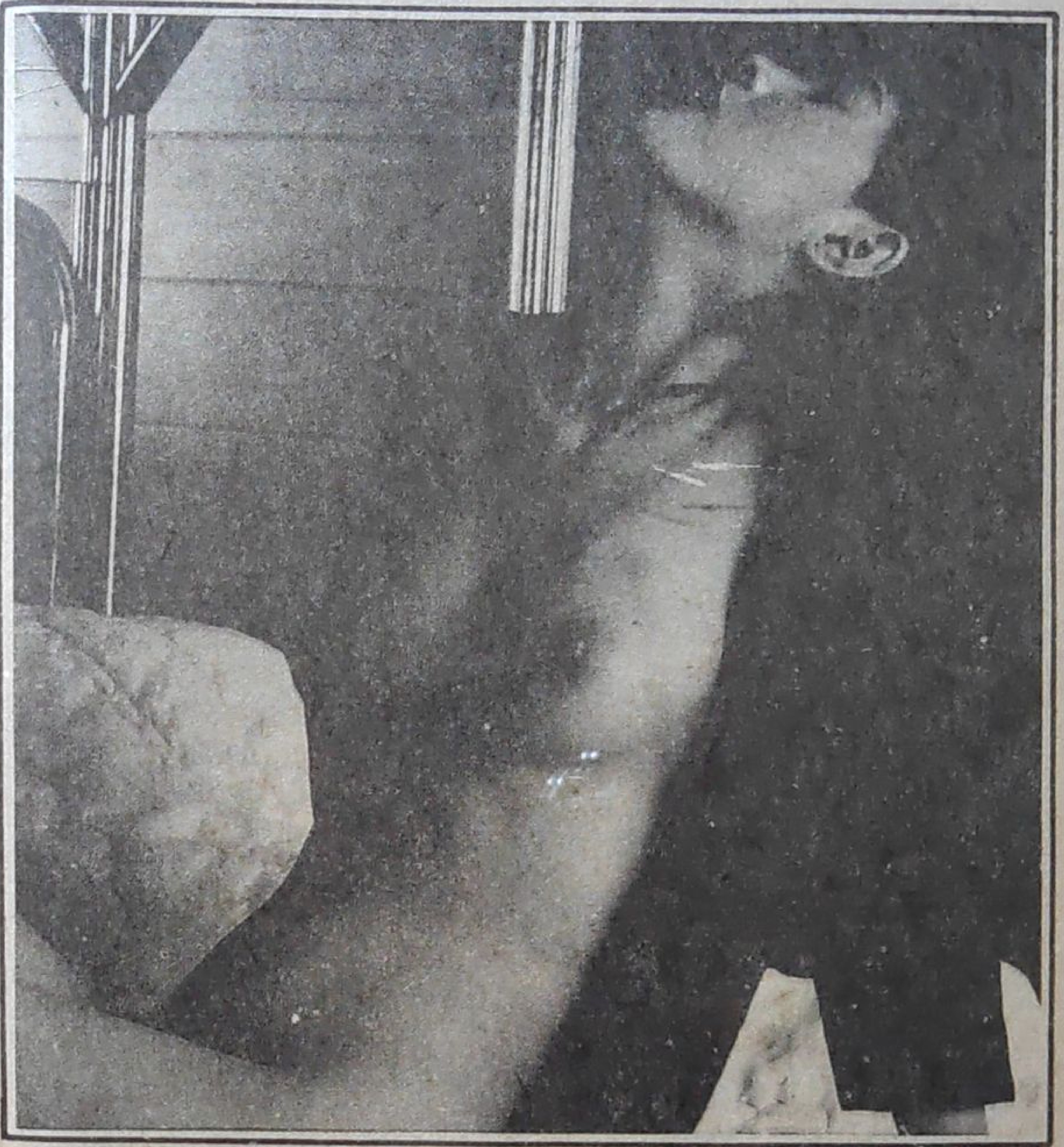
"ขอพักอีกนิด"

หล่อนจูบไปที่กกหูของเขาและพูดขึ้นว่า

"ตามใจคุณ"

เขาถามหล่อนอีกว่า

"ไม่เร่งหรือ"

หล่อนยิ้มให้กับเขาแบบกันเอง

"ปลายเดือนไม่ค่อยมีแขก ถ้าต้น ๆ ก็ไม่แน่เหมือนกัน"

นรินทร์มองดูเพดานด้วยใจที่เลื่อนลอย เขานึกในใจว่าเขานี่ช่างหมดภูมิเอาดื้อ ๆ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับหล่อนดี ที่นี้จะล่อให้ฉ่ำปอดทีเดียว

"อายุเท่าไร" หล่อนถามเขา แต่มือยังลูบไล้แก้มก้นของเขา

เขาตอบ

"สิบเจ็ดปีเต็ม เธอล่ะเท่าไร"

หล่อนตอบเขาว่า

"ยี่สิบปีบริบูรณ์"

ผมขอโทษ

"คุณเป็นอย่างนี้มากี่ปีแล้ว"

เขาตอบเธอด้วยเสียงแผ่วเบา

"หนึ่งปีเห็นจะได้"

เขาถามหล่อนอีกว่า

"ไม่หากินทางอื่นล่ะ"

เขาตอบและนึกถึงความหลังครั้งเก่า

"ใจจริง ๆ ของฉันก็ไม่อยากจะหากินทางนี้หรอก แต่ฉันจำเป็นเพราะบ้านทำนาไม่ได้ข้าวมาหลายปีแล้ว ฉันเป็นลูกคนโตทางบ้านไม่รู้ที่จะหากินทางไหน? จนถึงเฮือกสุดท้ายฉันจึงยอมเป็นเพื่อแลกกับความหิวโหยของฉันและครอบครัวของเราทางบ้าน มันไม่สนุกนักหรอก ที่อยู่ ๆ ก็ต้องโดนเขาเอา บางคนก็เมามา บ้างก็รูปร่างไม่ถูกใจเรา แต่เราก็ต้องยอมให้เขาเอากับเรา มันฝืนจิตใจของเรา"

"งั้นคุณไม่หากินทางอื่นเลยหรือ?"

หล่อนยอมรับ

"เปล่า"

เขาพูดต่ออีกว่า

"ใครเขาว่าประณามคุณเป็นโสเภณี คุณชอบเรือะ

ใครเขาตราหน้าเรียกคุณโสเภณี"

หล่อนพูดเสียงเครือว่า.......

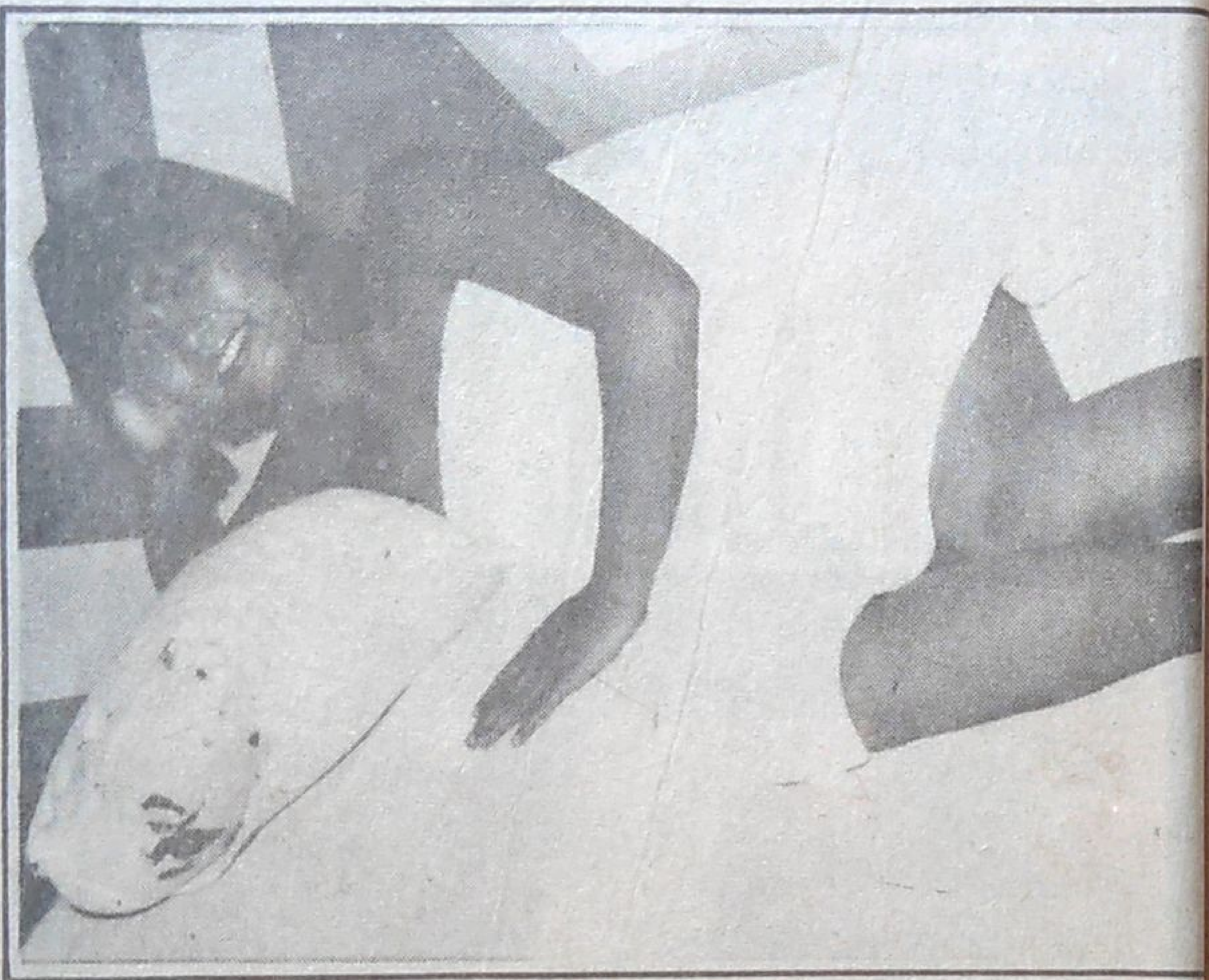
"ฉันจะกลับบ้านสิ้นเดือนนี้ คุณอย่าถามอะไรมากไปกว่านี้เลย เมื่อคุณเสียสตางค์เข้ามาเที่ยวแล้ว คุณพยายามตักตวงให้ถึงที่สุดเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก" แล้วหล่อนก็ดันร่างของเขาให้ขึ้นคล่อมเธอ ส่วนเธอก็แยกขาออกจากกันนิด ๆ พอที่เขาจะใส่เอ็นวิเศษของเขาให้ดำดิ่งลงไปบนเนินสวรรค์ได้อย่างง่ายดาย

แล้วสาวออกและดันเข้าไปเหมือนลูกสูบเครื่องยนต์สักประเดี๋ยว เขาก็เร่งถี่ขึ้น...ถี่ขึ้น.....แล้วก็ถึงสวรรค์ในที่สุด

นี่คือการขึ้นครูของนรินทร์ ซึ่งทุก ๆ คนคงจะเหมือนกับเขา ถ้าไม่ปฏิเสธ

ฝากปลาย่างไว้กับแมว

"เหอะน่า......ขอให้พี่ไปด้วย มีอะไรจะได้ช่วยกัน" เธอเอาใจใส่ผมดีแทบทุกอย่าง พอพักกลางวันผมและเธอต่างก็กินอาหารร่วมกัน พอเสร็จจากอาหารมื้อกลางวันแล้วเราก็นั่งคุยกัน

ช่วงหนึ่งของการคุยกันนั้น......

พี่อ้อยก็ถามผมว่า...

"เธออยู่คนเดียวไม่เหงาบ้างหรือ?" เธอถามผมทั้งเผยรอยยิ้มมาทางผม

ผมชื่อแสง ผมอยู่กาฬสินธุ์อาชีพผมทำไร่มันสำ-ปะหลัง เย็นวันหนึ่งพอผมกลับเข้าบ้านไปแล้ว ผมก็ต้องพบกับความแปลกประหลาดใจอย่างมาก ๆ ที่พี่ชายของผมไปทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ กลับมาบ้านพร้อมด้วยผู้หญิงคนหนึ่ง ที่มีรูปร่างหน้าตาสวยจนผมต้องมองซ้ำแล้วซ้ำอีก

ผู้หญิงคนนั้น......

ต่อมาผมได้ทราบว่าเธอชื่ออ้อย ส่วนพี่ชายของผม ซึ่งไปทำงานอยู่ในกรุงเทพฯเมืองฟ้าบางบอก โดยยึดอาชีพเป็นช่างไม้ ผมเรียกเขาว่า... *"พี่อาทิตย์"*

และที่พี่เขามาคราวนี้ เพราะต้องมาเกณฑ์ทหาร เพื่อรับใช้ชาติบ้านเมืองที่เขาได้อยู่อาศัย

และวันนั้นก็มาถึง.......

พี่อาทิตย์ไปเกณฑ์ทหารกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้านเดียวกันสิบกว่าคน รวมทั้งพี่อ้อยและผมก็ไปด้วย แต่เพื่อนบ้านเหล่านั้นกลับไม่มีใครถูกไปเป็นทหาร มีพี่อาทิตย์ของผมซวยกว่าเพื่อน จับล้วงกระปุ๊กจับใบแดงผลัดหนึ่งเสียด้วย

อ้อยพี่สะใภ้ของผมรู้สึกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง........

แต่พี่ชายของผมก็เฝ้าปลอบเธอว่า.....

"พี่ไปเป็นทหารรับใช้ชาติปีหกเดือนเท่านั้นเอง เสร็จแล้วจะกลับมาครองรักที่หวานชื่นดังน้ำตาลกันใหม่" พี่ชายของผมปลอบเมียรักของเขาในคืนวันหนึ่งในห้องนอนซึ่งอยู่กับห้องต่อกับห้องนอนของผม

"อ้อยจะอยู่กับใครเล่าที่นี้".....แล้วเธอก็ร้องไห้

พี่อาทิตย์บอกเมียของเขาไปว่า....

"ก็แสงน้องชายของเขาคนนี้ไงล่ะจ๊ะ....อ้อย" อาทิตย์พูดพร้อมกับกอดเมียรักของเขา

เมียเขาพูดอ้อเสาะอีกว่า...

"เมียเคยนอนกับพี่.......

กอดกับพี่......

และพี่คนเดียวเท่านั้นเคยทำอะไรให้สารพัดอย่างกับเมียซึ่งคนอื่น ๆ เขาไม่สามารถจะทำได้เหมือนพี่เนี่ย" เธอโลมเล้าผัวของเธอ

พี่อาทิตย์ทนเล้าโลมของเมียอยู่ไม่ไหว พี่อาทิตย์ก็กลับกลายร่างเป็นจ๊อกกี้ขึ้นขย่มภรรยาอ้อยตาลของเขาจนบ้านสั่นสะเทือนเหมือนเจ้าเข้าทรงอย่างนั้นแหละ

จนแสงน้องชายอดทนไม่ได้ จนเขาต้องงัดเอาอาวุธร้ายประจำตัวของเขาออกมาสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เพราะภาพที่พี่อาทิตย์ของผมแสดงหนังโป๊ให้ผมดูฟรี ๆ ใครเล่าจะทนได้

แล้วพอรุ่งขึ้นพี่อาทิตย์ก็จากเมียรักของเขาไป......

ขณะที่เขาเป็นทหารอยู่นั้น เขาถูกส่งไปฝึกที่ปราณบุรี สามเดือนแรกโดยที่เขาไม่ยอมให้ทหารใหม่กลับบ้านเลยตลอดสามเดือน

ส่วนผมก็เฝ้าปลอบประโลมพี่สะใภ้แทนพี่ชาย

เช้าวันหนึ่ง.....

ผมก็เตรียมตัวไปทำไร่ตามปกติ แต่พี่อ้อยลุกขึ้นหุงข้าวแต่เช้ามืดเพื่อเตรียมอาหารไปให้ผมกินในไร่

"นี่......พี่เตรียมอาหารให้แสงไปกินในไร่เรียบร้อย" เธอพูดแค่นั้นแล้วหยุดไปชั่วครู่ แล้วก็พูดต่อไปอีกว่า

"พี่อยากออกไปทำไร่บ้าง เพื่อจะได้ช่วยน้องแสงอีกแรงหนึ่งจ๊ะ" เธอพูดพร้อมโปรยยิ้มให้ผม แต่แฝงไว้ด้วยความหม่นหมอง

ผมพูดว่า....

"แต่มันลำบากนะพี่ แดดก็ร้อน ไกลก็ไกล พี่จะเดินไหวหรือ? พี่อยู่กรุงเทพฯไม่เคยต้องทำงานหนักเลย เดี๋ยวผิวของพี่ที่สวยจะหมองคล้ำหมด" ผมแกล้งพูดไปอย่างนั้นเอง

เธอออดผมอีก

"เหอะน่า...ขอให้พี่ไปด้วย มีอะไรจะได้ช่วยกัน" เธอพูดเสียงอ้อนวอนฉอเลาะ อยากจะไปกับผมท่าเดียว

งั้นผมพูดอย่างไม่ขัดเธอ.....

"ผมต้องจำยอมเธอ และให้เธอไปด้วย เธอเอาใจใส่ผมเหมือนกับพี่อาทิตย์ทุกอย่างไม่ว่าผมจะทำอะไร เธอต้องมาช่วยผม"

พอพักกลางวัน......

ผมและเธอต่างกันอาหารร่วมกัน พอเสร็จจากกินอาหารมื้อกลางวันกันแล้ว เราก็นั่งคุยกัน

ช่วงหนึ่งของการคุยกันนั้น.....

พี่อ้อยพูดพร้อมกับมีรอยยิ้มที่ข้างแก้มทั้งสองว่า....

"เธออยู่คนเดียวไม่เหงาบ้างเหรอ" ถามผมพร้อมกับทั้งรอยยิ้มมาทางผม

ทำให้ผมนึกถึงคืนที่เธอเล่นบทรักกับพี่อาทิตย์ของผม และผมจึงตอบเธอทั้งยิ้มเรียลาดว่า..

"ก็...ก็คิดอยู่เหมือนกัน แต่ว่าใครจะรับรักของผมเล่า ผมยังไม่เห็นทาง"

ขณะที่พูดกันนั้น พอดีกับมีงูเขียวเลื้อยมาใกล้เธอ

ผมบอกกับเธอว่า.......

"นั่นงู...งู......"

"ว๊าย.......!"

เธอลุกขึ้นมากอดร่างของผมด้วยความตกใจ สองปทุมถันแนบอกกับอกของผมอย่างไม่ได้ตั้งใจ

เมื่องูตัวนั้นเลื้อยผ่านไปแล้ว แต่เธอยังไม่ยอมห่างร่างของผม

ให้ตายเถอะ.....!

ก็ผมมันไม่ใช่พระอิฐพระปูนที่ไหน?

ที่ไม่มีความรู้สึกในเรื่องของกามารมณ์ผมจึงกอดเธอและจูบเธอเข้าบ้าง

ส่วนพี่อ้อยก็ไม่เบา ปลุกสวาทผมที่ซอกหูและก็เรื่อยมาทั่วสรรพางค์กาย เธอทำกับผมเหมือนผมเป็นพี่อาทิตย์อย่างอย่างไงอย่างงั้น

ผมบอกกับท่านแล้วว่าผมมิใช่พระอิฐพระปูนไม่ใช่เหรอ ผมมีความรู้สึกและเจ้าอาวุธร้ายประจำตัวของผมก็เริ่มแข็งตัว ขณะนั้นภายในดงสำปะหลังป่วนปั่นไปหมด ทำให้ผมเห็นนมและอะไรมิอะไรขาวเนียนน่ารักไปหมด ผมยิ่งมีใจเล่นบทรักกับพี่สะใภ้สองสามเกมส์

หลังจากวันนั้นพี่ชายผมยังไม่กลับมาจากราชการทหาร และพี่อ้อยก็เล่นเกมส์สวาทกับผมแทนแทบจะทุกวัน

จนพี่ชายของผมกลับมา.....

และรู้เรื่องนี้ระแคะระคายจากข้างบ้านว่า......

"พี่สะใภ้เป็นชู้กับน้องชาย"

ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้....

พี่ชายของผมก็ไม่กลับมาให้เห็นหน้าอีกเลย

ส่วนผมก็รับหน้าที่เป็นสามีของพี่อ้อยผู้น่ารักแทน

พี่ชายของผมตลอดมา

ก็ไม่มีใครที่ไหนเขาเอาปลาย่างไปฝากไว้กับแมว ก็ของมันคู่กันนี่ครับ!!

เมียเพื่อน

ผมชอบพึ่งแม่ทั้งห้าของผมมากกว่า บอกตรง ๆ ว่าผมชอบอย่างนี้มานานแล้ว เพราะเราไม่ต้องไปคำนึงนึกถึงอีกฝ่ายตรงข้าม ว่าเขาสนุกสนานไปกับเราด้วยหรือไม่ จะนึกฝันเอาอย่างไรก็ได้ ให้ดีวิเศษขนาดนางงามจักรวาล เราก็ฝันของเราไปได้อย่างสบายมาก

เราทั้งสองเป็นเพื่อนรักกันมาก อาชีพขับรถแท๊กซี่ด้วยกัน เราทั้งสองเช่าบ้านอยู่ด้วยกัน เขามีเมียแล้วแต่ไม่มีลูก ไม่รู้ว่าใครเป็นหมันกันแน่ เพราะเพื่อนก็มีร่างกายแข็งแรงและเมียของเพื่อนก็มีแรงกายไม่แพ้สามีของเธอเท่าใดนัก

ส่วนผมมีเมียแล้วแต่ก็ไม่ทันมีลูกด้วยกันมาก่อนเธอก็มีอันหนีหายจากผมไปหมด เพราะเขาทนเห็นความวิตถารของผมไม่ได้

ผมจึงตกเป็นพ่อม่ายเมียหนียังงี้นะครับ!

เราเช่าบ้านอยู่ร่วมกันมาได้สองปีเห็นจะได้ เพื่อนผมโชคร้ายขับรถชนคนตายจึงต้องกระเซอะกระเซิงไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน เป็นเวลาตั้งเกือบปีก็ยังไม่กลับมา

เวลาผ่านไป......

ผมได้แต่ปลอบเมียเพื่อนอยู่ทุกเย็นที่ผมกลับมาจากการขับแท๊กซี่

ส่วนเธอเองก็เศร้าโศรกเสียใจ เพราะคิดและเป็นห่วงสามีต้องจากกันไปเสียนาน โดยไม่ได้ส่งข่าวคราวมาให้ทราบเลย แม้แต่จดหมายสักสองสามตัวก็ไม่เขียนบอกเธอมาให้รู้ ว่าไปตกอยู่แห่งหนตำบลใด

คืนหนึ่งเป็นคืนที่ลมหนาวพัดผ่านมา......

ผมก็เริ่มหนาวจับใจรู้สึกมันว้าเหว่อย่างไรบอกไม่ถูก นอนหนาวสั่นจนห้องข้าง ๆ ได้ยิน ทำให้เมียของเพื่อนซึ่งนอนอยู่ติดกันได้ยิน ด้วยความเป็นห่วงผมว่าเป็นอะไรไป เธอจึงลุกขึ้นมาดูและถามว่า......

"เป็นอะไรหรือพี่" พร้อมกับถกผ้าห่มผมขึ้นแล้วเอามือขึ้นแตะที่หน้าผากผม

ผมบอกเธอไปว่า

"ถ้าจะไม่สบาย เพราะอากาศหนาวเย็น"

และเธอก็พูดอีกว่า.....

"งั้นน้องจะช่วยอะไรพี่บ้างล่ะ" เธอยังเอามือป้วนเปี้ยนอยู่ที่หน้าของผม

ผมพูดว่า..

"ไม่เป็นไรหรอก" ผมพูดแล้วก็เอามือรวบตัวของเธอไว้

เธอร้องห้าม

"อย่าค่ะพี่...อย่า"

เลือดแห่งความรู้สึกปลุกอารมณ์ผมขึ้นแล้ว ผมไม่พูดอะไรต่อไปแล้วดึงตัวเธอมากอด และจูบเธอที่กกหูเท่านั้นเองแหละ

เธอก็อ่อนเป็นขี้ผึ้งลนไฟ โดยเฉพาะเป็นไฟสวาทด้วยแล้ว เธอยิ่งอ่อนไหวแล้วเธอก็กอดผมเป็นการกอดตอบแทน

เมื่อเราต่างฝ่ายต่างก็รู้กัน เพราะแต่ละคนเคยผ่านกันมาแล้ว จึงไม่มีใครว่ากันและเราก็เป็นของกันและกันโดยที่ไม่มีใครเอ่ยถึงเพื่อนเลย

ผมจึงทำหน้าที่เป็นผัวเธอต่อมา

พอห้าหกเดือนผ่านไป.......

ผมก็เริ่มชินกับของชิ้นใหม่ รสชาดของมันกลับกลายธรรมดาไปหมดแล้ว ถึงผมจะเอาผงชูรสหรือซุปไก่ขนอ ก็ไม่สามารถจะทำให้เมียเพื่อนมีรสมีชาดขึ้น

บางครั้งผมจึงต้องใช้วิธีเก่า

คือแม่นางทั้งห้าของผมสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองบอกกันอย่างตรงไปตรงมาว่า... ผมนี้ชอบวิธีนี้มานานเพราะเราไม่ต้องคำนึงนึกถึงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นอย่างไรก็ช่าง จะนึกฝันอย่างไรก็ย่อมได้จินตนาการ จะเอา

สวยและวิเศษอย่างไรก็ไม่ลำบาก เพราะมันเป็นการ
มันที่ไม่เป็นจริง

นิสัยอีกอย่างหนึ่งตั้งแต่เด็ก ๆ คือ....

ชอบดูผู้หญิงอาบน้ำ โดยได้เห็นทุกซอกทุกมุม
โดยที่เธอไม่รู้ตัว เพราะจะมีความสุขมาก เพราะผมจะ

สำเร็จความใคร่จนสำเร็จ ในขณะที่ผมมองดูภาพศิลป์ที่ข้างหน้าของผม ดูมันจะอะร้าอร่ามตามากกว่า

ตอนผมรุ่น ๆ ......

ผมเคยถูกผัวเมียบางคู่จับการกระทำถ้ำมองดูเขากระทำอะไรลงไป

ผมเคยถูกด่าอย่างฟังไม่ได้...

บางที่หนักไปหน่อยก็ถูกเขาไล่ตีไล่ต่อยเอา

แต่ผมก็ละทิ้งนิสัยเป็นคนชอบแอบดูโดยไม่เข็ดสักที

อีกอย่างที่ผมไม่ชอบเป็นชีวิตจิตใจคือ ไม่ปรารถนาสาวพรหมจารีย์ ผมชอบแม่ม่ายและตัวเธอดำ ๆ มันบึกบึนและสู้งานดี และอีกอย่างหนึ่งพวกนั้นทนแรงผมไหว

เพราะผมจะเล่นรักแต่ละครั้ง ผมเล่นแล้วจะไม่เลิกง่าย ๆ อย่างคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปเขา เพราะพวกผู้หญิงที่ไม่ผ่านสนามมาแล้วผมจะไม่ค่อยเอา เพราะพวกเธอไม่ค่อยสู้งานสู้การและก็ไม่ถึงใจผม ซึ่งมันออกจะโลดโผนและจำเจซ้ำซากมันน่าเบื่อที่สุดเลย

ผมปฏิบัติตัวเช่นนี้มาจนเมียคนแล้วคนเล่า ต่างออกปากตาม ๆ กัน เมียของผมแต่ละคนที่ผ่านและผ่านไปของผมนั้นต่างก็ออกปากกันแทบทั้งนั้น ยิ่งมีอายุเท่าไร? ผมนะไม่เกี่ยงเลยเรื่องอายุอานามไม่ว่าเธอจะแก่คราวแม่คราวพ่อก็ตาม เพราะผมถือว่า....เธอเหล่านั้นเจนสงครามพิษสวาทมามากและเจอเอาผู้หญิงที่ผ่านชายมามากเท่าไรก็ยิ่งถูกสเป็กผมที่สุดเลย

ดังนั้น......

เวลาที่ผมไปเที่ยวผู้หญิงตามซ่องกะหรี่ ผมจึงมัก เลือกคนที่มีอายุมาเป็นคู่นอนของผมเป็นส่วนมาก

ผู้หญิงบางคนที่เป็นสาว ๆ เขาจะซุบซิบนินทา

ผมไม่แคร์ใครอยู่แล้ว ก็ของมันชอบ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง.......

เมื่อผมไปเที่ยวต่างจังหวัด หลังจากที่เราถองเหล้า กันเสียจนเมาแปล้แล้ว เราต่างก็ชวนกันไปเที่ยวใน สถานที่อย่างว่ากัน

ที่นั่นเป็นสถานที่โทรม ๆ ประดับสีเขียว ๆ แดง ๆ อยู่แถว ๆ ข้างบ.ข.ส.สนนราคาก็ไม่แพงจนเกินไป แต่ อีตัวที่ประจำรับใช้อยู่ที่นั่นมันถูกใจโก๋ชะมัดเลย เพราะ เธอแก่ขนาดผมเรียกได้ว่าป้าโดยไม่ได้ติดขิดตะขวงใจ

ผมถูกใจเธอ......

เลือกเธอขึ้นห้องด้วย พอเข้าไปในห้องผมก็เริ่ม กับหล่อนทันที เพราะเธอเคยรู้จบกระบวนยุทธ ไม่ถาม แม้แต่ชื่อเสียงนามของเธอเลย ผมเสร็จเธอแล้วเธอทำให้ ผมประทับใจผมมาก

ผมถึงกับเอ่ยปากชวนเธอมาอยู่ด้วยกันเป็นผัวเมีย แต่เธอกลับหัวเราะใส่หน้าผม เธอคงคิดว่าผมพูดเล่น กับเธอมากกว่า

แต่ใจจริงผมชอบเธอจริง ๆ มากกว่า เพราะผมไม่สงสัยเลยว่า.....

วัยของเธอ......

อาชีพขายเนื้อสดของเธอ......

เนื้อนาของเธอจะผ่านพันธุ์พืชมากี่ร้อยหรือกี่พันธุ์ชนิดก็ตาม

และขนาดเธอเคยผ่านมาขนาดไหนก็ตาม

เธอก็ไม่ยอมมา เธอคิดว่าผมพูดเล่น ๆ กับเธอมากกว่าจะเป็นจริง

ปีกว่าแล้วซินะที่ผมเคยกับของเก่าที่รับมาจากเพื่อนผม ผมก็ใช้มันบ้างตามสภาวะอากาศ

คืนวันหนึ่ง....

หลังจากที่ผมส่งรถแล้วก็เดินกลับบ้านดังเดิม.......

มีเพื่อนซึ่งเคยกิ๊งเรียกผมเข้าในร้าน แล้วบอกกับผมว่า.....

"ระวังตัวให้ดีนะ ผัวของเธอกลับมาแล้ว" เขาพูดด้วยความเป็นห่วงและก็ส่งไอ้น้ำอย่างว่ามาให้ผมแก้วหนึ่ง

ผมล่อมันเสียเกลี้ยงแก้วแล้วก็พูดว่า...

"เจ้าของเก่ากลับมา ผมรู้สึกเฉย ๆ และยังบอกว่า...ขอบใจที่เป็นห่วง"

แล้วผมก็ผละจากวงเขาเข้าไปบ้านทันที

พอขึ้นไปบ้านเสร็จผมก็หาเก้าอี้มาขึ้นดูทางช่องลมที่ผมคุ้นเคยดีในสมัยที่เพื่อนคนนี้ยังอยู่ด้วยกัน เพราะผมเคยแอบดูเขาเล่นเกมส์กับเมียมาหลายครั้ง

ผมมองดูภาพเจ้าเพื่อนของผมเล่นเกมส์สวาทกับเมียของเขา ที่จริงแล้วก็เป็นเมียผมเหมือนกัน เพราะมองดูภาพที่ทั้งสองอย่างมีความสุข ความรู้สึกฟิตปั๋ง ผมเฝ้าดูอยู่จนเพื่อนเรียบร้อยดีแล้ว และเขาจากไปวันหน้ามาใหม่ถ้าจะมาบ่อยตำรวจคงจะรู้แกว เดี๋ยวจะโดนจับเอา

หลังจากเขาไปแล้ว.......

ผมหลบซ่อนอยู่เขาก็ไม่เห็น ผมก็เข้าบ้านโดยไม่รู้ไม่ชี้ ตักตวงความสุขจากเธอทันทีทั้ง ๆ ที่เธอยังไม่เข้าห้องน้ำด้วยซ้ำไป

ผมลูบปาก.......

อย่างงี้ซิดีนักแล และผมก็ร่อเธออย่างมีความสุขที่สุดเลย

ผมปฏิบัติอยู่อย่างนี้.......

กลับมาเอา....แล้วผมก็ปล่อยให้เขาเล่นเสียก่อน แล้วเมื่อเขากลับแล้ว ผมก็ร่อของผมอย่างนี้ทุกทีไป โดยเขาทั้งสองไม่มีโอกาสรู้ได้เลย

จนคืนหนึ่ง......

ผมเกิดพลาดท่าเก้าอี้ที่เคยใช้อยู่ เกิดทรยศหักขึ้นมากลางคันในขณะที่ภาพเพื่อนผมกำลังสนุกอยู่กับเกมส์กับเขา เพื่อนผมก็ผลุนผลันออกมาจากห้องเพื่อจะวิ่งหนีเอาตัวรอด

แต่ผมก็รีบไปกางกั้นโดยมิให้เขาหนีและบอกเขาว่าไม่ต้องหนีหรอก บอกเขาว่าไม่มีอะไร?

ที่ถูกผมซิน่าจะหนีเขา แต่เขากับมาหนีผม ผมยิ่งงงและไม่เข้าใจ หรือบางทีเขาอาจจะกลัวผิดที่เขาได้ทำไว้

ผมขอร้องให้เขาทำกันต่อหน้าต่อตาผม เขาไม่กล้าทำ แต่ทนการเร่งเร้าของผมไม่ไหว แต่ผมก็พูดจูงใจให้สำเร็จความใคร่กับเมียเขาให้ได้ พอทั้งคู่เขาสำเร็จแล้ว

มันก็สะใจผมอย่างบอกไม่ถูกว่าผมมันอุตริแค่ไหน

หลังจากเพื่อนกับเมียเขาเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ก็ถึงทีของผมบ้างล่ะ ผมเหลือบมองเพื่อนเห็นเขามองอยู่เหมือนกันว่าผมล่อกับเมียของเขาตาแป๋ว ไม่มีการปริปากพูด บางครั้งเขาเบิกตากว้างเมื่อเห็นเราทั้งคู่อยู่ในท่าที่โลดโผนสุดเหวี่ยง

คืนแรกเราเวียนกันคนละสองรอบด้วยกันต้องเสียเวลาอันเนิ่นนาน ครั้นพอเขาเสร็จกิจแล้ว เขาก็รีบไปพักที่อื่น เพราะเขายังไม่หมดอายุความ ถึงเขาจะรักแสนรักของเขาอย่างไรก็ต้องไปเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง

ผมได้ความสุขเช่นนี้อยู่ประมาณสองเดือนเห็นจะได้ โดยที่ฝ่ายหญิงก็มีความพอใจอย่างที่สุดเลย โดยเธอมิได้ปริปากบ่นแม้แต่น้อย

เราผลัดกันเล่นผลัดกันตำโดยที่มีครกอันเดียวกัน คืนหนึ่งผมเกิดจำหนังเอ็กซ์ได้ ผมเป็นฝ่ายที่ชี้แจงกับเขาให้คนทั้งสองร่วมกัน ทั้งคู่ก็เห็นชอบด้วย เพื่อนจึงนอนหงายอยู่บนหน้าของฝ่ายหญิงซึ่งคุกเข่าพร้อมทั้งแนบหน้าและปากลงตรงปลายหว่างขา โดยมีผมเป็นผู้ถือหางเสืออยู่ทางส่วนท้ายของฝ่ายหญิง

ในช่วงของคืนนั้นช่างดีวิเศษอะไรอย่างนี้......

อีกสองสามวันต่อจากคืนนั้นมา...

ความวิเศษเหล่านั้นต้องจบสิ้นลง เมื่อเขาถูกตำรวจตามจับมานาน และก็ทราบว่า....เพื่อนของผมแอบมา

ค้างที่บ้านเมียบ่อยครั้ง จนตำรวจได้มาล้อมจับได้ เมื่อเพื่อนไม่มีอิสรภาพแล้ว โดยเขาได้เข้าไปชดใช้กรรมที่เขาได้ก่อไว้ ความวิเศษในเรื่องการร่วมเพศกับเมียของเพื่อนก็สิ้นสุดลงตามไปด้วย

เมื่อสามีหลวงของเธอถูกจับไปแล้ว สองสามคืนแรกเธอก็มีอาการโศกเศร้าพอเป็นพิธีหลังจากนั้นก็ลืมและร่วมเกมส์กับผมใหม่

ผมเริ่มเบื่อหน่ายตามนิสัยที่ติดวิตถารเธออีก.....

ก็พอดีเพื่อนของผมที่ขับแท๊กซี่อยู่อู่เดียวกันเกิดเดือดร้อนเรื่องที่อยู่อย่างมาก ผมจึงชวนเขามาอยู่ร่วมชายคาเดียวกับผมและเมีย โดยให้เขาช่วยค่าไฟฟ้าน้ำก็แล้วกัน เขาดีใจมากและซอบอกซอบใจผมใหญ่

ราวสามเดือนผ่านไป......

เพื่อนผมคนที่มาอยู่ใหม่ก็เริ่มคุ้นเคยกับครอบครัวของผมเป็นอย่างดี เขาสนิทสนมกับเมียของผมมาก ผมเฝ้าแต่บนบานศาลกล่าวให้เพื่อนใหม่ของผมแอบเป็นชู้กับเมียผม ผมจะไม่ว่าอะไรกับเขาเลย

ผมขอให้เขาเป็นชู้กับเมียผมเสียทีเหอะ!!

เพราะผมรู้ว่าผมเป็นคนอุตริแผลง ๆ เพราะถ้าเขาเป็นจริงผมจะสุขใจมาก

ผมหาโอกาสที่จะให้เขาเล่นเมียผมต่างนานาแล้วก็ไม่เป็นผล เพราะตัวของเขาเองตามที่ผมสังเกตดูเขาจะไม่ใส่ใจกับเรื่องอย่างว่าเท่าใดนัก

แต่ก็ไม่แน่นักหรอก

ผมเคยเห็นเพื่อนบางคนเขาไม่ค่อยสนใจใยดีทางนี้เท่าไร เขาทำตัวให้รักใคร่นับถือว่าเขาตัดโลกทางนี้แล้ว คือไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับทางนี้อีก

แต่ถึงเวลานั้นซิ......

พ่อมีทีเด็ดจนเราที่ชอบทางนี้ต้องอายม้วนตัวแปดตลบเสียสิ้น

ส่วนพ่อเพื่อนซึมกระทือของผมคนนี้ ผมจะลองเปิดโอกาสให้เขาอีกระยะหนึ่ง

คืนหนึ่งเมื่อผมส่งรถแล้ว.....

ผมแกล้งเถลไถลกลับบ้านผิดเวลา ให้เพื่อนใหม่ของผมกลับบ้านก่อน ผมก็กลับทีหลังเพื่อจะมาแอบดูเพื่อนของผมคนนั้นจะมีทีท่าอย่างไรกับเมียผมบ้าง

คืนแรกผ่านไป.....

โดยที่ทั้งสองต่างนอนห้องใครห้องมัน

คืนที่สอง.......

ผมลองอีกคืนซิ ผมพบว่าทั้งสองยังไม่นอนกันหล่อนนั่งคุยกับเพื่อนใหม่ของผม ผมแอบฟังดูไม่ได้ยินถนัด...ไม่ดี....ไม่ดี.... ผมก็จนปัญญาตัวเองว่าอะไรมันไม่ดี

ปรากฏว่าวิธีนี้เป็นหมันอีก....

ผมไม่รู้จะเอาวิธีไหนให้เขาได้ร่วมกับภรรยาผมตามนิสัยวิตถารของผม

ผมคิดว่าเสียเวลาเปล่า ไอ้เพื่อนซึมกระทือคงไม่รู้อีกตามเคย

ผมต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อจะให้เขาเล่นเกมส์กับเมียผมให้ได้

ผมนั่งคิดตามนิสัยของวิตถารอยู่นาน ผมก็นึกขึ้นมาได้ แล้วจึงพูดกับเขาว่า...

"นี่ไอ้เกลือ"

เขาหันกลับมาแล้วพูดว่า...

"ทำไมล่ะ...เพื่อน"

อย่าหาว่ากันอย่างนั้นอย่างนี้เลยน่ะ

"ทำไมล่ะ...พูดมาเลย"

ผมจึงบอกกับเขาอย่างตรงว่า ผมเป็นคนชอบวิตถารช่วยกันหน่อยอย่าหาว่าลามกจกเปรตเลยเพื่อนนะ

เพื่อนใหม่ไม่พูดว่าอย่างไร?

แต่ดูท่าทางของเขาว่าจะ โอ.เค.

คืนต่อมาผมกลับมาบ้าน เห็นไฟภายในบ้านมืดสนิท ผมยิ้มกริ่มอยู่คนเดียว คิดว่าเพื่อนจะต้องทำตามที่ผมขอร้องเขา

ค่อยเปิดประตูเข้าไป......

โอคุณพระช่วย!!

อนิจา......

ผมเปิดไฟ....จึงจงพบกับความว่างเปล่า

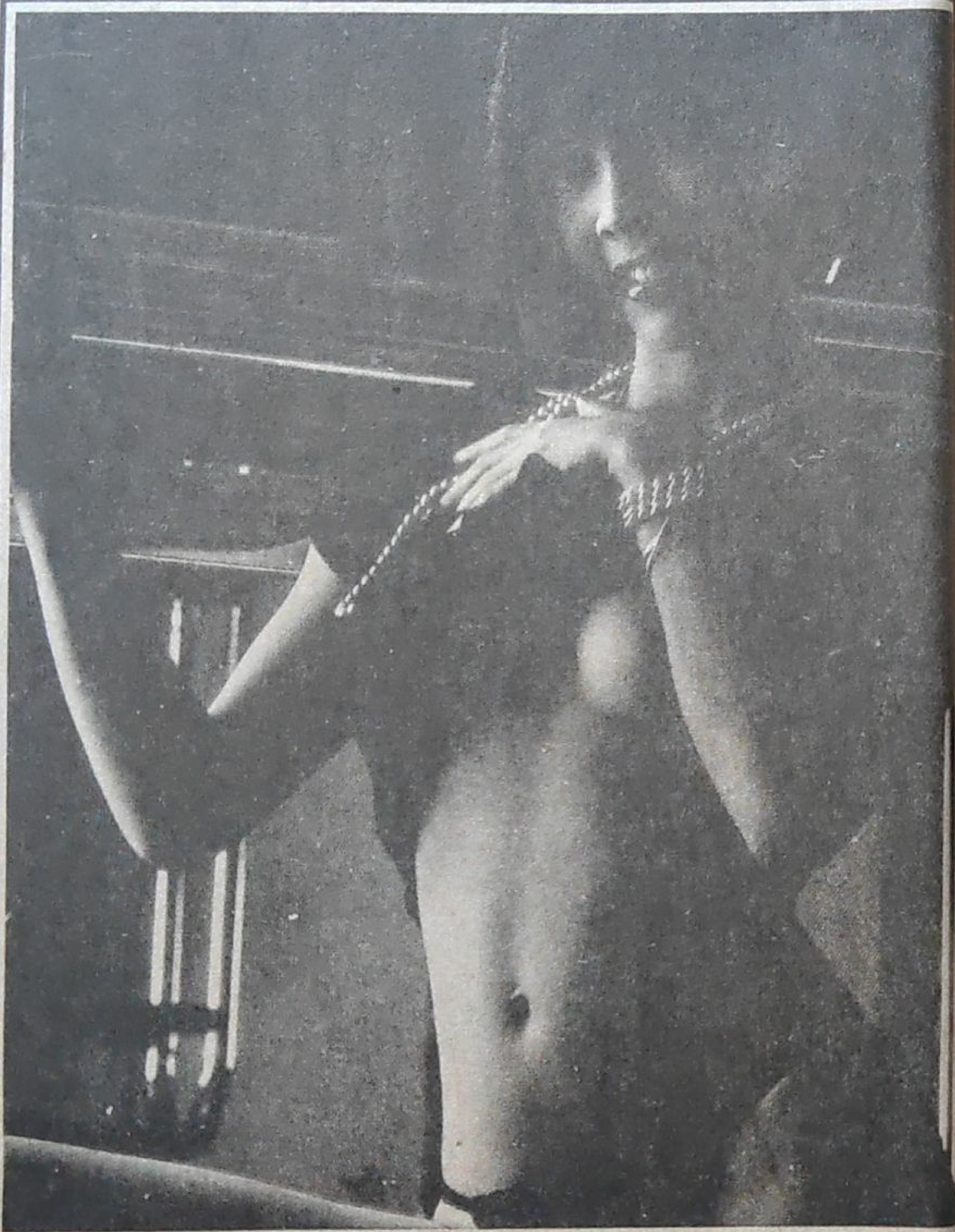
ผมเกาหัวแกรก

ไอ้ห่า.....ให้กินไม่กิน...เสือกยกหม้อไปแดกเสียนี่

พับผ่า...เพื่อนอย่างนี้ก็มีด้วย

วินัย

จากเมืองนนท์

เสน่ห์สาวโรงงาน

เรากอด เราจูบ เราลูบ เราลูบ เราคลำภายใต้ยุ่งที่กระหึ่ม......แต่เราไม่สนใจมันเท่าใดนัก เพราะที่เขากำลังทำอะไรฉันอยู่ มันน่าสนใจยิ่งกว่ายุ่งตั้งหลายเท่านัก

ฉันเป็นคนบ้านนอกมาหางานทำในกรุงเทพฯพระมหานคร ที่บ้านที่ฉันอยู่นี้สามปีแล้วเมื่อเราทำนาไม่ได้ผล ฉันและเพื่อนชาวอำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี

เราตั้งหลายคนมาเข้าทำงานที่บริษัทไทยการ์เมนท์ ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งที่ใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศไทย เกี่ยวกับตัดเย็บกางเกงยีนส์

ฉันทำงานอยู่ได้ปีกว่า......

ฉันได้รู้จักเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นพี่ ซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทเดียวกัน เราสนิทสนมกันมาก จนต่อมาก็กลายเป็นคนรักของฉัน ซึ่งทราบต่อมาภายหลังว่าเขาเป็นคนเมืองเดียวกับฉัน คือเขาเป็นคนที่อยู่อำเภอเมือง ส่วนฉันอยู่อำเภอหนองบัวลำภูไม่ไกลกันมากเท่าไรนัก เรารักกันมาก

ในตอนเย็นของวันหนึ่ง............

หลังจากที่เรานัดแนะกันแล้ว ว่าเย็นนี้เราไม่ได้ทำล่วงเวลา เพราะฉะนั้นงานต้องเลิกเป็นปกติธรรมดา 17.00 น. หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า 5 โมงเย็น เมื่อตอนพักเที่ยงวันเขากินอาหาร เขาก็มีเวลามาคุยกับฉันว่า......

"วันนี้ตอนห้าโมงเย็น เลิกงานแล้วเราไปเที่ยวที่สวน
จตุจักรกันไหม?" ผมพูดยิ้มกับเธอ

ฉันเลยถามเขาว่า

"อยู่ตรงไหน?"

ผมพูดกับเธอว่า

"ไม่รู้จริงเหรอ หรือแกล้งอำพี่เล่น"

เธอหัวเราะแล้วพูดกับเธอว่า

"ก็ฉันไม่เคยไปไหนเลย"

ผมพูดยิ้มอีกว่า

"ตลาดหมดขิตไหงเล่า..."

เธอหัวเราะ

"อ๋อ...ตรงนั้นเอง"

ผมถามหล่อนอีกว่า

"เย็นนี้ว่างไหม?..."

เธอยิ้มปากกว้างว่า

"พยักหน้า...แล้วพูดว่าไป"

พอดีเสียงออดดังขึ้นอันเป็นเวลาที่เขาและฉันจะได้เขาทำงานกัน

ขณะที่ฉันทำงานไปนั้น ฉันไม่เป็นอันทำงาน เดี๋ยวก็เหลือบไปดูนาฬิกาที่แขวนอยู่ และเราก็เร่งเวลา ที่ให้ถึงเวลาที่นัดหมาย เพื่อเขาหล่อนจะได้ได้เที่ยวร่วมกันนานสักครั้งหนึ่ง

แล้วก็เวลานั้นก็มาถึง......

เขาเข้ามาเดินอยู่ในสวนจัตุจักร ซึ่งเป็นสวรรค์ของคนจน เขาเดินจนเมื่อยและก็นั่งพักผ่อนกัน

เขาและเธอได้สั่งอาหารที่ไม่หรูหราราคาแพงจนกระเป๋าร้อนดังฉ่า......เพราะความแพงของอาหาร ถ้ากินสักมื้อสองมื้อก็หมายถึงเงินเดือนฉันสักเดือนเห็นจะได้

เขาสั่งอาหารมาทานและเป็นอาหารที่นิยมของทางภาคอีสาน ส้มตำจานหนึ่ง กับข้าวเหนี่ยวเนื้อทอดถึงมันไม่ใหม่อะไรนัก แต่กลิ่นของมันก็เชิญชวนให้น่าทานจนน้ำลายสอ เท่านั้นก็เป็นสวรรค์ของคนจนบ้านนอกอย่างเรา

ฉันเองไม่ใฝ่ใจทะเยอทะยานที่จะมีแฟนเป็นคนรวย ๆ มีรถเก๋งนั่ง เพราะกลัวว่า...เขาจะไม่รักหล่อนจริง เขามาติด ๆ เธอเพื่อหลอกกินไข่แดงแล้วก็ปล่อยให้เธอต้องช้ำใจกันมากต่อมากแล้ว ฉันต้องการความจริงใจจากชายบ้านเดียวกันมากกว่า ถึงแม้รูปร่างหน้าตาจะดูไม่หล่อโก้เท่ากับหนุ่มบางกอก เธอก็ยังรักเขา

เรานั่งคุยกันและหยอกล้อกันเล่น.......และก็ดูผู้คนที่กำลังเดินผ่านไปมาและหนุ่มสาวอีกหลายคู่ ๆ เดินเกี่ยวก้อยกัน แต่เราจะทำอย่างนั้นบ้างก็ไม่กล้า

ขณะที่นั่งกัน.....

ตอนหนึ่งเขาพูดกับฉันว่า...

"พี่อยากจะเดินอย่างนั้นบ้าง"

ฉันพูดว่า

"อี้....มันอายเขานะ"

ผมพูดกับเธอว่า

"ก็อายเหมือนกัน เพราะเราเป็นคนบ้านนอก......งั้นพี่ขอนอนตัก"

เขาไม่รอว่าฉันอนุญาตให้เขาจะนอนหรือไม่ แต่เขาเอนตัวลงมานอนหนุนตักของฉันแล้ว

เขาแกล้งพูดว่า..

"หาผมหงอกให้พี่ได้ไหม?"

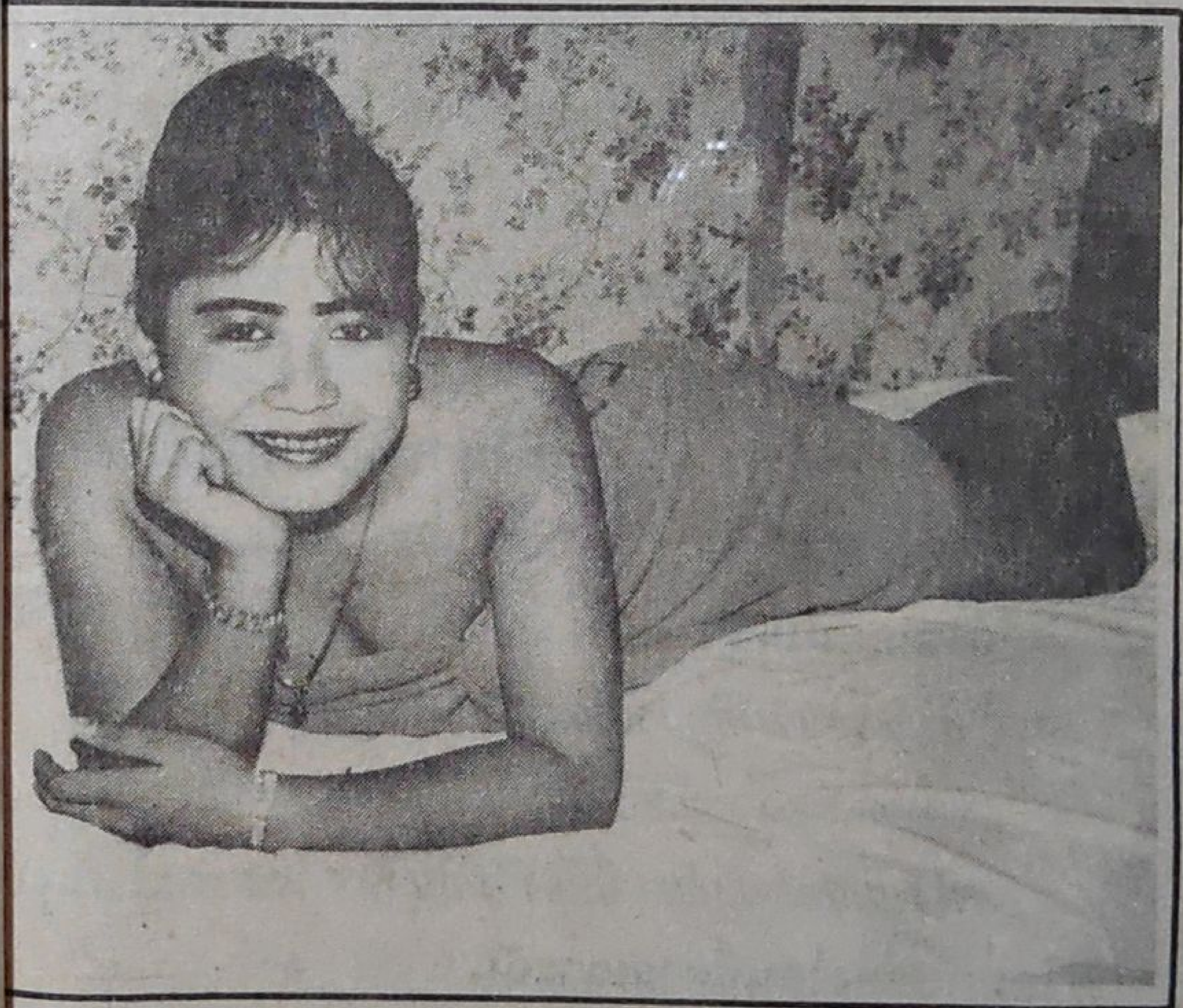
ฉันหัวเราะและก้มหน้าไปที่ตักของตัวเอง

"นี่..อ้อน....มันมีที่ไหน?"

เขาจับมือฉันแล้วพูดว่า

"พี่รักเธอมาก ๆ เลย ตั้งแต่พี่เป็นหนุ่มมายังไม่เคยรักใครเลย"

ตอนนั้นตะวันก็เริ่มโพล้เพล้แล้วผู้คนต่างทะยอยกันกลับบ้าน พอจะมีอยู่บ้างก็ที่มาคู่ เราทั้งสองก็นั่งโอบกอดโดยที่ไม่มีใครเห็น ตรงที่เรานั่งบังเอิญมีพุ่มไม้บัง

โดยที่ไม่มีใครเห็นเราเลย

เขายิ่งรุกดิฉันใหญ่....

เขาจูบ........

และเขาก็กอดฉัน......

ฉันเกิดความรู้สึกทางเพศขึ้นบ้างแล้ว ดิฉันก็กอดและจูบตอบเขาบ้าง เรากอดจูบกันท่ามกลางฝูงบินของยุงที่ตอมหึ่ง...หึ่ง.....

แต่ความสุขที่ฉันได้รับมากกว่าหลายเท่าทวีคูณนักแล้วเขาก็ให้ดิฉันนอนราบที่พื้นนิ่ม ๆ ฉันเป็นหญิงก็ต้องมีความอายอยู่บ้างเป็นธรรมดา

ฉันพูดขอร้องเขาว่า

"ไปที่อื่นไม่ดีกว่าเหรอ"

เขาพูดว่า

"ที่ไหนดีล่ะ" เขาพูดทั้งประทับรอยจูบไปที่พวงแก้มบางของฉัน

ฉันบอกกับเขา

"ที่โรงแรมไม่ดีกว่าเหรอ"

เขาพูดเสียงละห้อย

"พี่ไม่มีสตางค์เลย นี่ก็ยังไม่สิ้นวีค" และตะโบมจูบพร้อมกับล่องโดนที่ตาลเฉาะฉัน

เมื่อถึงคราวแล้วก็ต้องยอมให้เขาทำเพื่อเราจะได้ปลดเปลื้องความใคร่ ความอายมันไม่หลงเหลืออีกแล้ว เพราะขณะนี้น้ำอยากของฉันได้ไหลออกมา และพร้อมที่จะให้เขายัดไอ้นั่นเข้าไป

เขาไม่รอช้าเสียเวลาไปมากมายเปล่า ๆ ......

เขาเริ่มปลดกางเกงของตัวเองไว้แค่หัวเข่า และก็ถอดกางเกงฉันไว้แค่หัวเข่าเช่นกัน เขาเอาตัวฉันยกขึ้นทับเข้า และฉันก็แบะขาให้กว้างออก เพื่อจะรอให้เขาเอาเอ็นสวรรค์ของเขาทิ่มแทงลงไปที่เนื้ออ่อนของฉัน

พอมันเข้าดีแล้ว....

ฉันขย่มตัวเบา ๆ....

ฉันสาวขึ้นและกดลงอย่างกับเคย

เขาไม่หน่ำใจและผลักให้ฉันนอนราบแล้วก็ขึ้นคล่อมฉัน

และเขาก็ขย่ม.....

และก็ขยับ.....

ปากก็จูบไซร้ฉัน......

สักครู่เดียวเขาก็เร่งถี่ขึ้น...ถี่ขึ้น.......

ส่วนฉันร้องได้คำเดียว

"ซี๊ด...ซี๊ด...."

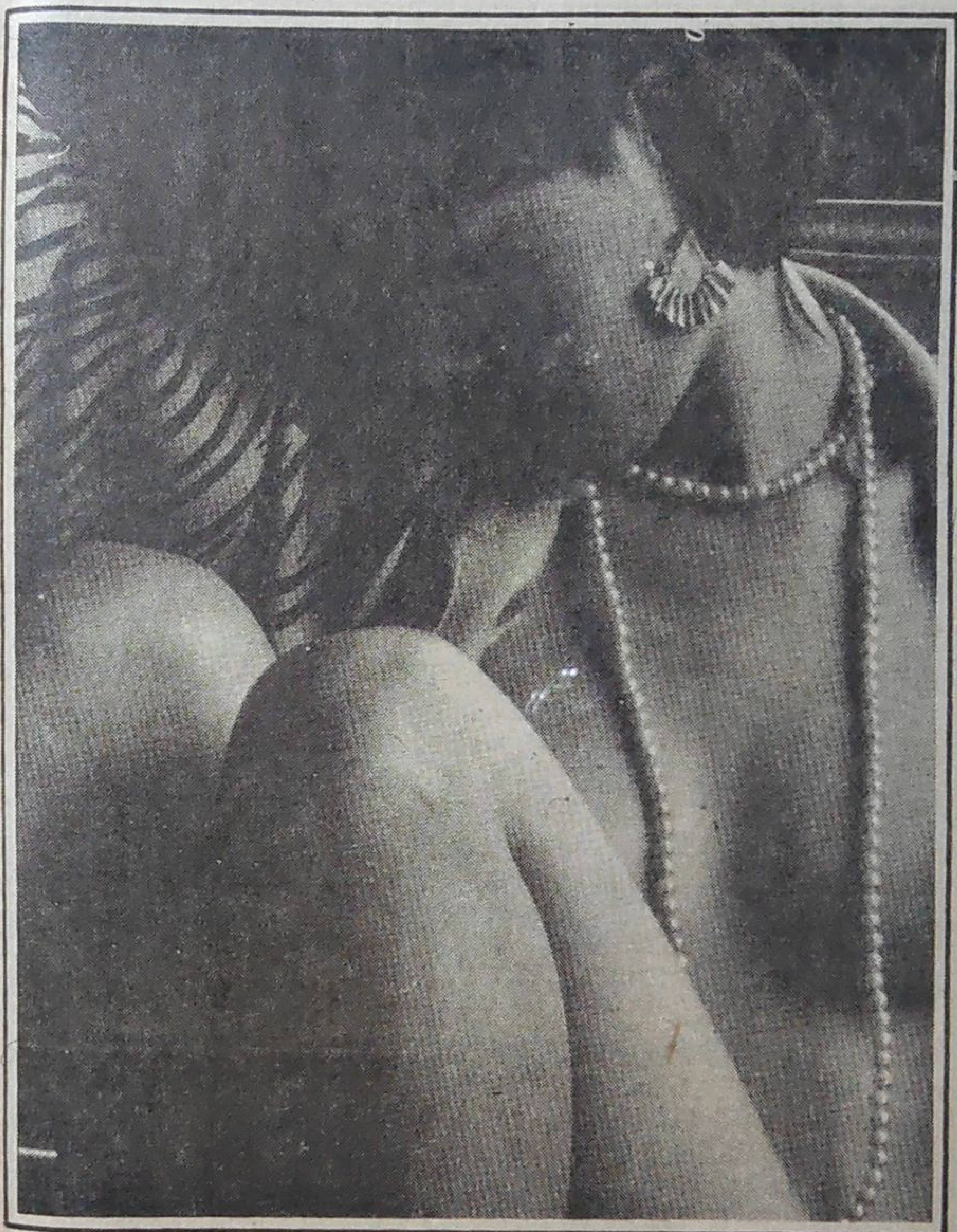
พักเดียวเข้าก็นอนพังพาบและก็หนุนตักในท่าเดิม

เรื่องที่ฉันเสียสาวให้แก่คนรัก อาจจะเหมือนกับเพลงที่ *"คุณหมอวรา"* ที่คนจน ๆ ไม่มีสิทธิ์ป่วย และฉันคิดถึงตอนที่ฉันยอมให้แฟนเล่นสวาทกับฉันว่า *"คนจน ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าโรงแรมเหมือนกัน เล่นแบกะดินเลยล่ะ"*

คนเรามาก็เท่านี้เองแหละ!!

พวงแก้ม

จากอุดรฯ

เมียใจถึง

ปมคาดผิดถนัด....พอเข้าถึงตัวเธอได้อย่างง่ายดาย เธอไม่ร้อง แต่ก็บอกว่า....หนูกลัว....กลัว....เพราะหนูเคยเห็นว่ามันไม่ใช่ของล้อเล่น

ผมลองพูดปลอบโยน.....

แต่เธอก็ไม่ยอมอยู่ดี ทำอย่างไรหนอผมถึงจะได้อย่างผมจึงได้ทำอย่างว่าเธอสักที.....

พอแรกเริ่มผมเรียนจบและแต่งงานมาสักยี่สิบกว่าปี เวลานี้ผมอายุปาเข้าไปตั้งสี่สิบกว่าปีเข้าปีนี้ ผมแต่งงานแล้วและยังมีลูกอีก 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ คนโตอยู่ชั้น ม.2 ของโรงเรียนรัฐบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง ส่วนแม่คนเด็กของผมก็ไม่แพ้พี่ชายเหมือนกัน เขาตามติดพี่ชายไปเหมือนกัน

พอตื่นแต่เช้าเราก็เตรียมตัวออกจากบ้านพร้อมกัน สี่คนพ่อแม่ลูก

เพราะฉะนั้นบ้านผมจึงจำเป็นต้องมีคนใช้ ซึ่งเป็นเด็กหน้าตาดี แถมแกยัง ผิวขาว หน้าตาอวบกว่าคนที่รุ่นราวเดียวกันกับแก

บ้านของเราเป็นบ้านพักข้าราชการ อยู่ในเมืองมีรั้วรอบขอบชิดดี เป็นบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ ห้องน้ำอยู่ชั้นล่าง มีห้องครัวและห้องคนใช้เป็นสัดส่วน

เมียผมและผมเป็นคนแข็งแรง เราใส่ใจเรื่องอาหารการกินเป็นพิเศษ แล้วก็ต้องออกกำลังกาย เช่นวิ่งจ๊อกกิ้งในตอนเช้า ๆ

และก็ออกกำลังกายด้วยการเล่นเกมส์สวาทกันแทบทุกคืน อย่างน้อยก็เดือนละ 1 และวันไหนถ้าเป็นวันหยุด ก็จะแถมเช้าอีก 1

เพราะเป็นของธรรมดาที่เราปฏิบัติกันมามิได้ขาดเลย เพราะเมียผมชอบทางนี้อยู่เหมือนกัน เพราะเราได้เสียกันตั้งแต่เป็นนักเรียนมาด้วยกัน จนเราแต่งงานกันเราก็ไม่รู้สึกเบื่อกันเลย เพราะว่าเราเข้าใจกันดี

ในขณะที่ร่างกายเราไม่มีอะไรเป็นความลับต่อกันไม่ว่าจะห้อง หรือบนเตียงนอน หลังจากที่เราปฏิบัติการจองเวรกันแล้วในคืนวันหนึ่งเธอก็พูดขึ้น

"เธอเป็นอะไรไม่รู้"

ผมถามด้วยความตกใจว่า

"เธอเป็นอะไรไป"

เธอพูดอย่างเอียงอายว่า

"พี่.... ไม่รู้ว่าเป็นอะไรไม่รู้เหมือนกัน เวลาที่เธอต้องการมีสุขมาก ๆ ทีไร ทำไมฉันต้องคิดถึงภาพเด็กเล็ก ๆ เท่ากับแม่คนใช้ของเราทุกที่" และเธอก็พูดต่ออีกว่า....*"อยากให้พี่มีน้อยอีกสักคน แล้วเอามานอนร่วมมุ้งเดียวกัน ทำอะไร ๆ กันอย่างที่พี่ทำกับฉันทุกคืน และต้องเปิดไฟให้สว่างจ้า ได้เห็นทุกซอกทุกมุมหมดเลยที่พี่เห็นฉันเวลาเราร่วมกัน"*

ผมแกล้งว่า...

"เธอ..ก็คิดอะไรบ้า ๆ อย่างนั้น"

เธอก็ยังพูดต่ออีกว่า

"อยากให้ใครต่อใครมาแอบดู เวลาที่พี่ร่วมกับฉัน"

เวลาผมว่างจากธุรกิจการงานอะไรแล้ว อะไรทำให้เธอจึงคิดเช่นนั้น เราอยู่ด้วยกันมาก็หลายปีแล้ว ยังมีเด็กรับใช้ซึ่งอยู่กันมานานจนเดียวเธออายุได้ 14-15 ปีเข้าปีนี้แล้ว นี่เมียของเราเป็นอะไรไปหนอ

หลังจากที่เธอคลอดลูกคนที่สองแล้ว คืนหนึ่งไม่ยอมให้ขาดได้ บางทีฉันหลับไป เธอก็แกล้งมาสะกิด แล้วบางทีเราร่วมกันไปต้องหาอะไรที่มันเกี่ยวกับเซ็กส์มาเล่าเป็นคุ้งเป็นแคว กว่าเขาจะขึ้น ๆ ลง ๆ เล่นเอาฉันต้องเหนื่อยหอบแทบแย่

เมื่อปลายปีที่แล้ว....

วันนี้เป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ เราออกไปหาอะไรทานด้วยกันในตลาดใกล้บ้าน

ขณะที่เดินไปที่ร้านผลไม้.....

เธอก็สะกิดให้ผมดูเด็กสาวคนหนึ่ง ซึ่งหน้าตาของหล่อนก็สวยพอไปวัดไปวาได้ แล้วเธอจ้องมอง แล้วเธอก็ป้องปากพูดกับผมว่า

"อย่างนี้ล่ะ...พี่ฉันปรารถนาจะหาให้พี่"

ฉันปราม

"บ้า..."

เด็กคนนั้นอวบและขาว ร่างใหญ่เป็นสาวชาวบ้านนอก เธออยู่ในชุดกางเกงยืด และเสื้อลายสก๊อต เธอลุกนั่งอยู่บนแผงขายผลไม้ โดยที่เธอไม่ห่วงต่อสายตาของคนอื่น เธอคงไม่รู้หรอกว่า ...กางเกงอย่างนั้น มันเน้นภายในสัดส่วนให้เห็นเด่นชัดออกมาจนใครต่อใครที่เอาใจใส่ต่างตะลึงมองจ้องเป็นตาค้างไปตามกัน

ผมเองก็ยอมรับอย่างเมียของผมว่าเหมือนกัน

"ว่าลืมสิ่งที่เห็นนั้นไม่ลงเหมือนกัน"

และเธออยากให้ถึงบ้านเสียไว ๆ

เรากลับถึงบ้านในตอนสายของวันนั้น......

พอเรากลับมาถึงบ้าน ก็พอดีกับเด็กรับใช้และลูกออกไปเล่นที่ข้างนอกบ้าน

เราทั้งคู่ต่างก็ยิ้มแย้มพากันเข้าห้องทั้งที่เหงื่อยังซึม ๆ และเราก็สำเร็จความใคร่เมียผมเสียทีหนึ่งฐาน

บอกให้ดูเด็ก

หลังจากเราเสร็จจากการเสพกันแล้ว ผมก็ถามเมียของผมว่า....

"สนุกดีมั๊ย"

เธอรับปากว่า..

"ดีเยี่ยมไปเลย" แล้วเธอก็พูดต่อกับผมอีกว่า..... *"ฉันจะตอบแทนให้พี่อะไรสักอย่างหนึ่งจะเอาไหม?"*

ฉันก็หลุดปากถามเธอ

"อะไรที่จะให้เป็นของขวัญ"

เธอทำท่าขมิบขเมี้ยน

"พี่ต้องบอกว่าเอาไหม?"

ผมรับปาก

"เอาซี้"

เธอก็พูดว่าเด็กผู้หญิงในบ้านพี่ชอบไหม? และเดียวนี้เธอโตมากแล้วน่ะ

ผมได้ยินเธอพูดแล้วให้ละอายแก่ใจเป็นที่สุด

"พูดอะไรก็ไม่รู้" ผมแกล้งดุเธอเป็นพิธี พร้อมกันนั้น ผมก็บอกว่าผมไม่คิดอะไรหรอก แต่ในใจผมก็คิดเห็นดีด้วย แต่เมื่อคิดอีกทีมันก็จะเป็นการไม่ดี ถ้าเรื่องมันเกิดกระเด็นออกไปนอกบ้านจะทำให้เสียผู้ใหญ่ใน

วงราชการงานเมืองด้วย เราอาจจะเข้าหน้าใครเขาไม่ได้ เพราะต้องอายเขาไปทั้งหมู่บ้านราชการ

แต่ยามดึกสงัดของคืนวันหนึ่ง....

หลังจากผมเสร็จภารกิจกับเมียอย่างทุกวัน ผมกำลังเดินไปเข้าห้องน้ำชั้นล่าง พอเปิดประตูห้องออกมาก็จ๊ะเอ๋เอากับเด็กรับใช้สาว เธอมีสีหน้าตกใจอย่างมาก รีบก้าวลงบันไดอ้าวลงไปห้องของเธอ

ผมก็ลงตามไปติด ๆ แต่ก็ไม่ทัน

เมื่อคิดดูแล้ว เธอต้องไปขึ้นทำอะไรข้างบนเพราะดึกสงัดเช่นนี้ เธอคงเห็นผมทำอะไรกับเมียรักหมด

แล้วซิ

ผมหน้าแดงด้วยความอายเธอ

ผมไม่กล้าจะบอกเรื่องนี้กับเมีย เด็กคนนี้เอาไว้ไม่ได้เสียแล้ว เพราะการกระทำเช่นนี้แสดงว่าเธอมีความต้องการทางเพศแล้ว และเธอก็เป็นสาวเต็มตัวแล้ว

สาเหตุเธอเป็นดังนี้ เพราะเธอต้องการตามประสาสาวแรกรุ่นที่อยากจะรู้และอยากจะลองบ้าง

ผมเห็นโอกาสดีในคืนวันหนึ่ง.....

ขณะที่เมียหลับไหลเพราะปรนเปรอให้เธอเสียอิ่มแปล้ตั้งแต่หัวค่ำ ผมลงมาห้องน้ำ ซึ่งห้องติดกับคนใช้ ก่อนที่จะถึงห้องน้ำผมก็ผลักประตูผลั๊วเข้าไป ถ้าแกร้องจะมาปลุกแกว่านอนทำไมไม่ปิดประตู เป็นสาวเป็นนางแล้ว

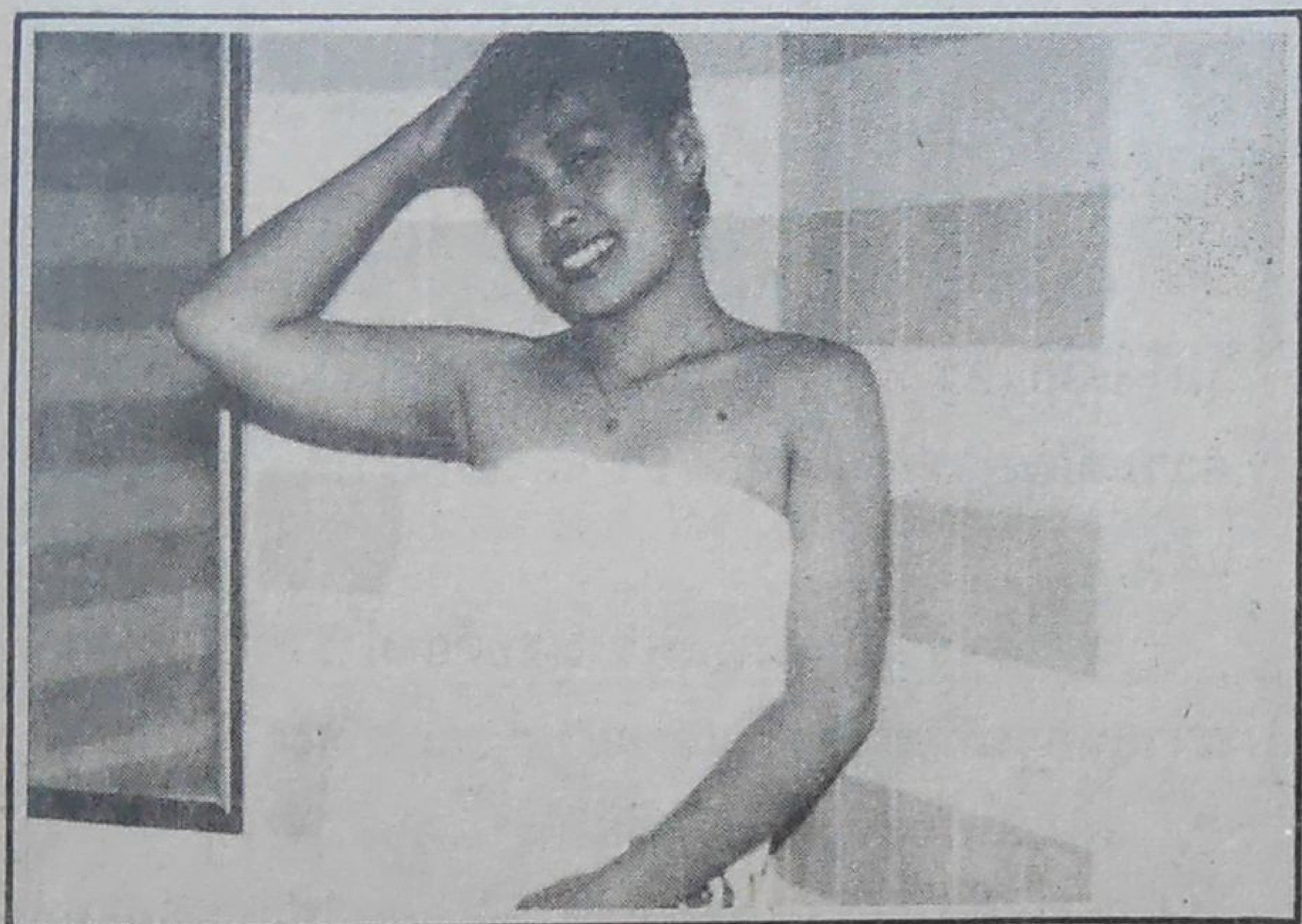
ผมคิดผิดไปถนัด......

ผมเข้าไปถึงตัวเธอแล้วได้อย่างง่ายดาย เหมือนอย่างปอกกล้วยเข้าปาก

เธอไม่ร้อง....

แต่เธอบอกว่า......

หนูกลัวมัน..มันใหญ่และมันอะไรก็บอกไม่ถูก.....

มันไม่ใช่ของน่าล้อเล่น

ผมก็พูดปลอบเธอว่า.....

"ไม่เป็นไรหรอกน่า"

แต่เธอก็ส่ายหน้า

"ไม่เอา"

คืนนั้นผมกลับขึ้นห้องด้วยความผิดหวัง กลับขึ้นมาต่อเมียดีกว่า ไม่ต้องพูดจาอะไรกันมากมาย

และหลายคืนหลังต่อมา.....

เด็กสาวที่เป็นคนใช้อยู่บ้านผมก็ขอลากลับไปบ้าน โดยอ้างว่า ...ไปช่วยพ่อแม่เกี่ยวข้าวหรืออะไร? สุดที่

เราทั้งสองจะทัดทาน เราจึงจ่ายเงินเดือนและแถมค่ารถให้ไป

เธอจากไป.....

แต่เธอยังทิ้งความอาลัยเสียดายของผมเธอไม่ได้ พิชิตเธอ......

บ้านเราดูเงียบไปถนัดถนี่......

ตั้งแต่เด็กสาวจากไป เมียผมรู้สึกเนื่อย ๆ ในเรื่องอย่างว่า.....ไม่ร่าเริงเหมือนเมื่อก่อน ผมถามเธอ....

"เป็นยังไงหมู่นี้"

เธอตอบอย่างเนื่อยและบอกว่า

"คิดถึงเด็กคนนั้น"

ผมเล่าเรื่องของเด็กคนนั้นให้เธอฟัง......

"และแค้นใจอยู่ไม่หาย ที่เด็กคนนั้นมักแอบดูเราสองคน"

"ก็ไม่เห็นเป็นไร"

ผมพูดอีกว่า

"มันไม่ใช่เรื่องของเด็ก ที่มาสอดรู้สอดเห็นเรื่องของพรรค์อย่างนี้ และทำท่าโมโหเพราะเกรงว่า...เธอจะนึกหึงหวง"

แต่เปล่าเลย!

เธอไม่ได้มีท่าทางที่จะหึงห่วง กลับตาลุกวาวเป็น

ประกาย

ถามผมว่า

"จริงหรือนี่"

แล้วยังพูดให้ผมเจ็บใจอีกว่า.....

"ของอยู่กับบ้านยังปล่อยให้หลุดมือไป"

มลฤดี

กำแพงเพชร

ในน้ำยังเสียตัวได้

เขาจับหนูได้ครั้งใด เขาพยายามฉุดฉันให้ดำลงไปในน้ำ กอดจนหนูแทบสำลักน้ำ มืออีกข้างระเรื่อยไปตรงโน้นตรงนี้

จนหนูรู้สึกเสียว......ขนลุกเชียว

และอยากจะให้เขาทำอะไร ๆ อีก มันติดใจพิกล

บ่ายวันนั้น...

อากาศร้อนอบอ้าวจนฉันอยู่ไม่ได้ หนูต้องชวนน้องชายลงไปดับความร้อนในน้ำ น้องชายฉันก็ดีใจหายเหมือนกัน พอชวนปุบก็ลงปับ มันเป็นหน้าน้ำลงน้ำขึ้นน้ำเปี่ยมคลองเดือดสิบสองน้ำนองเต็มตลิ่งก็ไม่ใช่

เราลงไปลอยคอเล่นกันอย่างสนุก....

พี่ที่ใกล้บ้านอายุก็ไล่เลียกับฉัน เขาก็ลงเล่นน้ำด้วยอย่างสนุกสนานบานใจ ตามประสาเด็กบ้านนอกบ้านนาอย่างเรา

ครั้งหนึ่ง......

ขณะที่เขาดำน้ำไล่จับฉันอยู่นั้น มือของเขาป่ายเปะปะจับโน่น สะดุดนี่ จนฉันอดสะดุ้งและสะดุดใจไม่ได้ว่า...

แต่ฉันฉันยังยังคิดไปในทำนองว่าเขาไม่ได้ตั้งใจเราก็เล่นเอาเถิดกันกับเขาในน้ำโดยคิดว่าที่แล้ว ๆ มาแล้วไม่เคยทะลึ่งถึงขนาดนั้น

แต่ฉันต้องยอมรับอย่างหนึ่งว่าเขาเป็นคนชอบสอดรู้สอดเห็นมากคนหนึ่งในบรรดาเพื่อนเล่นของฉันในหมู่บ้าน

เช่นเขาเคยแอบมองฉันเวลาที่ฉันเปลื้องเสื้อผ้าใน

ร่างกายออก

เขามองดูตาเป็งไม่กระพริบ...

เล่นเอาฉันหน้าแดงเลือดซ่านเพราะความที่ฉันมีความอายบ้างแล้ว ฉันรู้ว่าตัวเองก็เริ่มจะเป็นสาว แต่ยังไม่เต็มตัวนัก

เหตุที่ฉันรู้ว่าฉันเป็นสาวแล้ว

"เพราะว่าฉันเริ่มมีประจำเดือนเป็นครั้งแรก"

ขณะที่ฉันร้องวู้ยว้าย เพราะน้องชายของฉันแอบดู

พี่ข้างบ้านคนนี้ก็ออกมาดู และก็ถามว่า...

"เป็นอะไรไป"

เขายังพูดด้วยความเป็นห่วงอีก

"คิดว่าใครจมน้ำอีก"

และเขาก็ถามย้ำฉันอีกว่า

"งั้นร้องท้องทำไม"

น้องก็รายงานทันที

"ขาของพี่เขาขาวและนมก็ใหญ่ด้วย"

เล่นเอาฉันหน้าแตกไปเลย ก็พี่คนนี้เขาโตมากแล้ว แล้วเขาก็ทำตาหวานเป็นน้ำผึ้งเดือนห้าส่งให้ฉัน

ฉันเองจิตใจก็ไม่รู้เป็นอย่างไร เมื่อเขาสพตามาให้ฉันเห็น

ใจของฉันมับหวาบ...

ใจของฉันมันหวิว...

ว่าใจฉันนึกอะไรอยู่ จะนึกชอบเขาก็ยังไม่แน่ แต่ว่าเกลียดเขาคงไม่มี

เขาก็ยิ้มกริ่ม เมื่อน้องชายฉันพูดดังนั้น เขาก็มองดูฉันด้วยสายตาอย่างไรพิกล

แล้ววันหนึ่ง...

เมื่อฉันชวนน้องชายลงเล่นน้ำอย่างเคย เวลาที่เราร้อน ๆ กันมาก

เพียงชั่วครู่หนึ่ง...

เขาก็นุ่งผ้าขาวม้าออกมา เขาไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรเลย เขาก็กระโจนน้ำตู้มลงมา และบอกกับฉันว่า

"ขอเล่นด้วยคนนึง"

เขาพูดชวนฉันว่า

"เล่นไล่จับกันไหม?" เขาพูดแถมก็โปรยยิ้มฟันขาวแหง

ฉันพูดกับเขา

"เล่นก็เล่นซิพี่" ฉันพูดอย่างเด็ก ๆ

เขาก็เริ่มเล่นทันที...

"เขาเพียรดำมาจับแต่ฉัน" แต่น้องชายฉันอยู่ใกล้ ๆ

เขาก็ไม่เคยจะคิดจับน้องชายฉันเลย จนน้องฉันรู้สึกเซ็ง และไม่เล่นต่อไป

"และน้องชายก็ผลุนผลันขึ้นไป"

เขาเห็นเป็นโอกาสดีเมื่อน้องชายฉันขึ้นมาก่อน เขาก็เพียรพยายามดำมาจับฉันอีก

เขาจับฉันครั้งใด...

เขาก็พยายามฉุดดันให้ดำลงไปในน้ำ

เขากอดฉันจนแน่นแทบสำลักน้ำ...

มือของเขาก็ระเรื่อยไปตรงโน้นตรงนี้...

ฉันรู้สึกเสียว...

ฉันรู้สึกซ่าน ๆ...

ขนฉันลุกตั้งชันเลย...

และอยากให้เขาทำดังนั้นต่อ ถ้าไม่เกรงว่าจะสำลักน้ำตายเสียก่อน

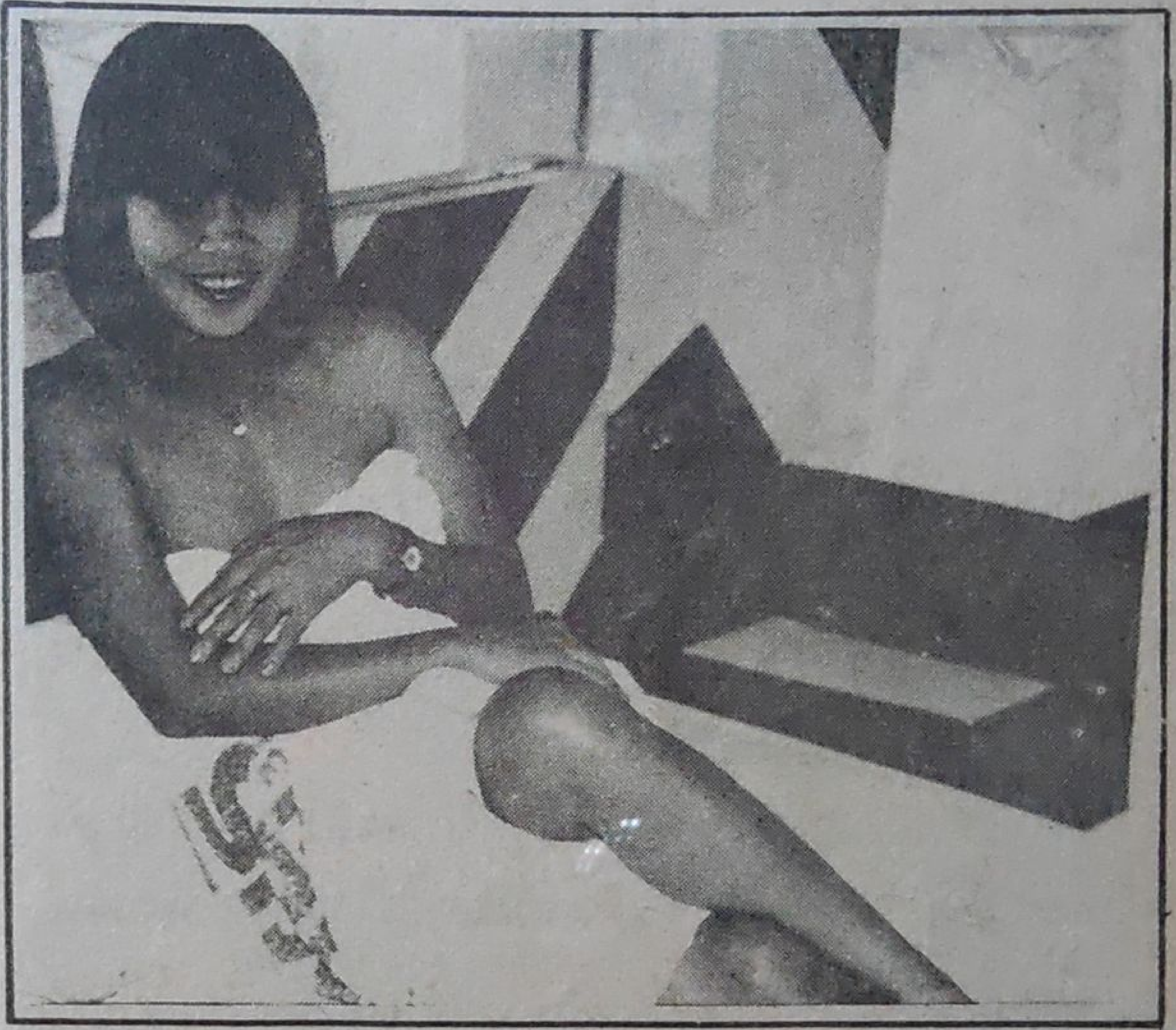
และเขาไล่จับฉันใหม่?

พอเขาจับฉันได้ เพราะฉันไม่หนีเขา

เขากอด...

เขารัด...

แล้วหน้าอกของเขามาสีกับเต้านมทั้งสองฉัน ฉันมีความรู้สึกว่า...

"มันมีอะไรแปลกขึ้นตัวฉัน"

และแถมยังมีอะไรมาดุนที่ก้นทำให้ฉันมีความรู้สึกว่ามีอะไรเกิดขึ้นใหม่ ๆ แก่ฉัน แล้วก็ปล่อยฉันไปสักครู่

ทีนี้พี่ข้างบ้านเอามือแขนซึ่งอยู่ในน้ำ...

แล้วพูดกับฉันว่า

"ไปเล่นทางป่าริมคลองทางโน้นไหมล่ะ" เขาพูดและก็ดึงมือไปยังสถานที่เขาบอกเมื่อกี้นี้

พอฉันไปถึงไม่ทันหายเหนื่อย...

เขาก็ดึงร่างของฉันไปกอด...

เขาก็ดึงร่างของฉันไปจูบ...

เขาทั้งลูบ...

เขาทั้งไล้...

และเขาก็เอาจมูกซอนไซทางซอกโน้นนิดซอกนี้หน่อย เหมือนเขากำลังค้นหาอะไรบางอย่างจากตัวฉัน

ฉันไม่ได้ปัดป้องเขาเลย...

ปล่อยให้เขากอด จูบ ลูบ ไล้ ฉันอย่างสบาย

แค่นั้นยังไม่พอใจเขาอีก...

เขาฉันนอนหงายเท้าชี้ฟ้าหัวเกยตลิ่ง และแบะขาทั้งสองออกจากกันนิด ๆ แล้วเขาก็เอาอะไรแข็ง ๆ ที่ดุนฉันเมื่อเวลาเขากอดฉัน

เขาไปค้นหาอะไรในโคกของฉัน...

เขาก็โขยก...

เขาก็ขยับ...

จนฉันทนไม่ไหวต้องร้อง

"ซีด...ซีด..."

แล้วเขาก็ขยับถี่เข้า...ถี่เข้า...จนน้ำที่เรานอนเล่นกันอยู่ไหว แล้วก็ฮวบลงมาฉันยังจำอยู่ทุกวันนี้ว่าเขา

ทำอะไรฉัน

นี่คือสิ่งที่ได้รับความสุขจาก...

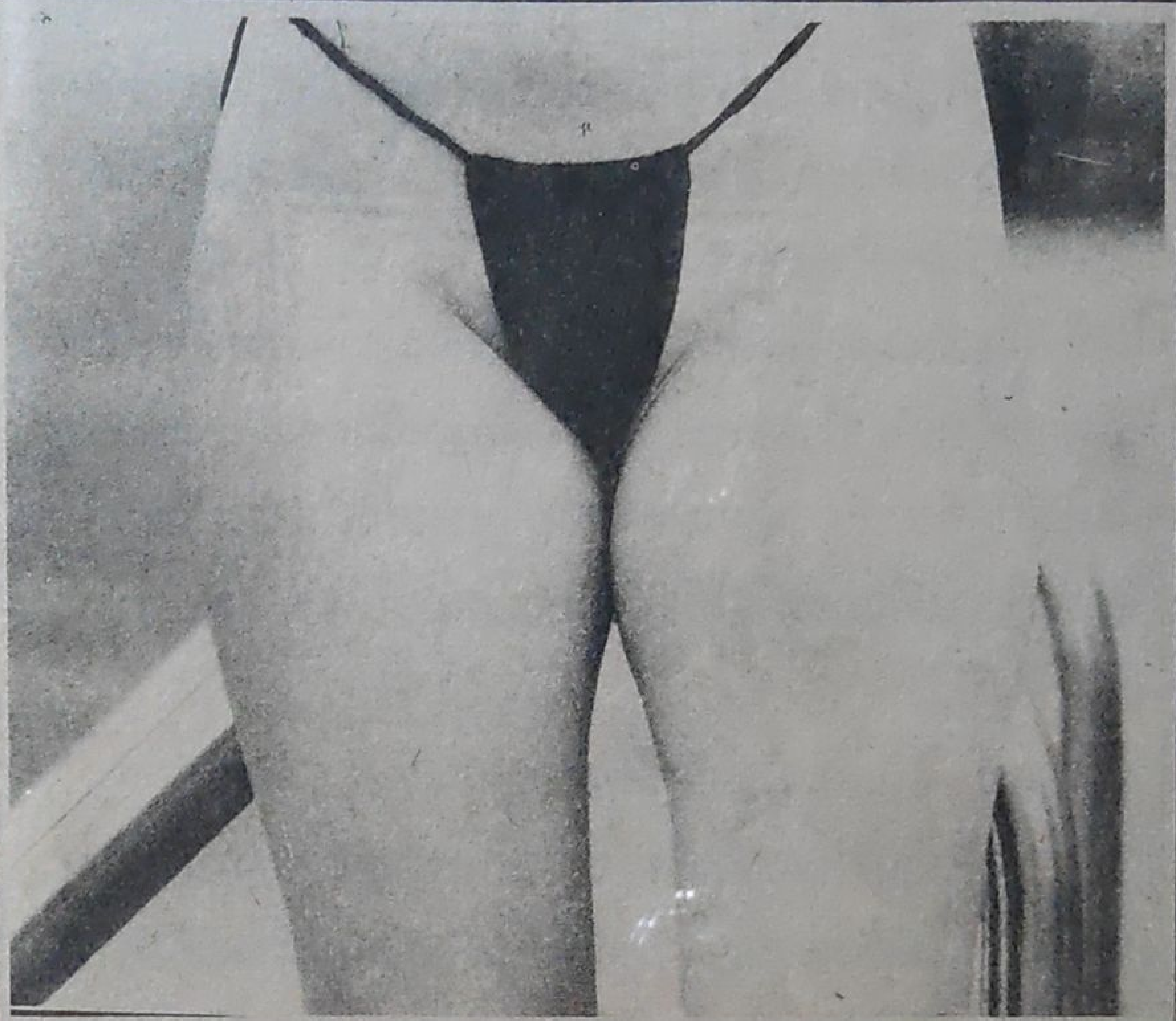
"เล่นดำน้ำไล่จับกัน มันสนุกอย่างไม่อยากจะบอกใครเชียว"

พนิดา

บ้านแพน ณ อยุธยา

แม่เข้าโรงแรมทำไม?

เมื่อคนเดินทางจากแดนหรือบางทีอาจจะใกล้ ๆ ก็ได้ แต่ไม่รู้จักใครเลย เขาต้องเตร่เข้าหา *"โรงแรม"*

แต่ปัจจุบันนี้คำว่า...

โรงแรม, โมเต็ลเกิดขึ้นเป็นดอกเห็ด และคนทุกวันก็มั่วเรื่องโลกีย์กันมาก บางคู่ก็จะใช้โรงแรมเป็นรองรับน้ำกามชั่วคราว ถ้าเผื่อว่า...*"โมเต็ล"* มันเกือบจะเต็มแล้วหรือเต็มหมดแล้วแต่ความร่านของหญิงและความอยากของผู้ชาย จึงรวมไปที่โรงแรม

ฉันอยู่ในกรุงเทพฯ เมืองฟ้าบางกอกของเรานี่เอง แหละ ฉันเกิดมาในครอบครัวที่ยากจนไม่สักหน่อยเชียว มันจนจริง ๆ ไม่ใช่จนเล่น ๆ เลย

พ่อฉันได้เงินเดือนเพียงสามพันบาทเท่านั้น โดยเฉพาะท่านต้องไปต่างจังหวัด เดือนหนึ่งคุณพ่อจะให้แม่ฉันใช้ก็ตกราว ๆ พันแปดร้อยบาท นอกนั้นพ่อก็ต้องเอาติดตัวไป เพื่อออกไปทำงานหาเงินมาให้ครอบครัวของเรา ซึ่งมี...

แม่, ฉันและน้องอีกสองคน

แต่ท่านก็พยายามกระเสือกกระสนอยากที่จะเราได้เรียน ได้ศึกษาเอาไว้พอเติบใหญ่ภายหน้าจะต้องไม่ลำบากเหมือนท่าน

วันธรรมดาคุณแม่ของฉันจะอยู่ที่บ้านหลังน้อย ๆ ที่เราเช่าเขาอยู่ ตกค่าเช่าเดือน ๆ ก็ประมาณ 700 บาท ไม่รวมค่าน้ำค่าไฟ

ตกแล้วต้องเสียให้เขาไปประมาณ 1,000 บาทเป็นอย่างสูง และก็คุณพ่อฉันให้คุณแม่ของฉันใช้ 1,800 บาท

ท่านลองคิดบวกลบคูณหารดู ว่าในระยะ 1 เดือน คุณพ่อให้คุณแม่ฉันพอใช้ไหม?

แม่ฉันต้องกระเสือกกระสนหากินเพื่อให้เราไม่

ต้องอดตายและมีเงินให้ฉันเรียนได้อย่างมีความสุขพอประมาณ

แม่จะออกไปช่วงเสาร์และอาทิตย์เพียงสองวันเท่านั้น แล้วอีก 5 วันที่เหลือท่านจะต้องไม่ออกไปทำมาหากินของท่านนอกบ้าน

ทุกวันนี้ฉันยังไม่ทราบว่า...

"คุณแม่ฉันออกไปทำไมและหากินอะไรของท่าน"

ฉันอยากจะรู้...

ฉันก็ถามคุณแม่เวลาที่ท่านกลับมาว่า...

"อยากจะรู้ไปทำไม? มีหน้าที่เรียนก็เรียนให้สำเร็จและเสาร์อาทิตย์แกไม่ได้ไปโรงเรียนแม่จะต้องไปหางานทำพิเศษทำ"

แต่ที่ฉันงงเวลาที่คุณแม่กลับมา ท่านจะมีสบู่ก้อนเล็ก ๆ มาด้วยทุกครั้งที่ท่านกลับมา

เพราะเหตุนี้เพื่อนฉันจะมาบ้านบ้าง แต่ฉันก็อายไม่ให้เพื่อนมารู้จักบ้าน เพราะบ้านของเราเช่าเขาอยู่

ถึงแม้ฉันจะยากจนข้นแค้นอย่างไร

แต่ฉันก็พิถีพิถันในเรื่องการทำความสะอาดร่างกายเดียวใครจะพูดกันได้ว่า...

"จนแถมยังแต่งตัวสกปรกอีก"

และเครื่องแต่งกาย ฉันจะต้องสะอาดเพราะความสะอาดเป็นเครื่องเชิดหน้าชูตาอย่างยิ่งในสังคม ฉันทำเสื้อผ้าจะสะอาด ขาดไปบ้างฉันก็พยายามรักษาความสะอาดอยู่เสมอ

ปีหนึ่งพ่อจึงจะซื้อเสื้อใหม่ให้สักทีหนึ่ง เพราะพ่อได้แต๊ะเอียมาจากคนจีน เพราะพ่อทำงานส่งของอยู่ต่างจังหวัด

พ่อจะพาฉันและน้องและรวมถึงแม่ด้วย วันนั้นเรารู้สึกอิ่มแปร้ เที่ยวกันสนุกก็ในวันนั้นวันเดียวในระยะ 1 ปี

พอแม่กลับมาจากโรงแรม...

ฉันจะเป็นคนแรกที่ค้นกระเป๋าของคุณแม่ และฉันหยิบของที่ต้องการคือลักเอาสบู่ที่แม่เอามาจากโรงแรมและหยิบเอาไปซ่อนไว้

แล้วพอไปถึงวันจันทร์เปิดเรียน ฉันจะนำไปล้างหน้าที่โรงเรียน เพราะฉันก็เริ่มจะเป็นสาวแล้ว

เพราะสบู่ที่แม่เอามาจากโรงเรียน มันหอมและติดเนื้อดีกว่าสบู่ที่ฉันใช้อยู่ที่บ้านทุก ๆ วัน และเหมาะที่จะพาพกติดตัวไปไหนมาไหนได้สะดวก

วันหนึ่ง...

ขณะที่ฉันเอาสบู่ก้อนเล็ก ๆ ล้างหน้าอยู่หน้าอ่างน้ำในห้องน้ำของโรงเรียน พร้อมกับเพื่อนอีก 3-4 คน

ถนอมซึ่งเป็นเพื่อนของดิฉันคนหนึ่งขอสบู่เล็ก ๆ ที่ฉันล้างหน้าอยู่ และเขาก็ถามฉันว่า...

"นี่...ปรียา" เพื่อนเรียกชื่อฉัน

ฉันเงยหน้าและก็ถามเพื่อนว่า

"มีอะไรจะถามหรือ"

เพื่อนก็ถามฉันว่า

"นี่นายซื้อสบู่ก้อนเล็ก ๆ นี้มาจากไหน? หอมจังเลย..."

ฉันตอบเพื่อนด้วยความภาคภูมิใจ

"แม่ฉันซื้อมาให้"

"เพื่อนเขาบอกว่าวันหลังบอกแม่ของเธอว่า ช่วยซื้อมาฝากฉันบ้างซี..."

ขณะที่เราพดคุยกันอยู่นั้น...

ก็มีเพื่อนชายห้องเดียวกัน เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างหลังฉัน เขาฟังฉันและถนอมพูดกัน

เขาบอกกับถนอมว่า

"สบู่นี้ไม่มีขายหรอก..."

ฉันก็เถียงเขาว่า

"แม่ฉันซื้อมาฝากฉันย่ะ"

เพื่อนชายของฉันก็หัวเราะงอหาย

"ไอ้สบู่นี้น่ะ เขามีใช้กันตามโรงแรมเท่านั้น"

ฉันไม่เข้าใจคำพูดของเขา จึงเถียงเขาจนคอเป็นเอ็นว่า...

"ที่ไหนก็มีขายเหมือนกันแหละย่ะ"

เพื่อนชายของดิฉันยืนยันว่า...

"มีในโรงแรมแห่งเดียว เขาให้กับแขกที่มาพักโรงแรม...แม่เธอชอบไปพักโรงแรมล่ะมั้ง?"

ฉันเถียงและขึ้นเสียงแทนแม่ของฉัน ทั้ง ๆ ฉันก็ไม่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับโรงแรมเลยสักนิดเดียว

"ไม่จริ๊ง...ไม่จริง"

และเขาก็พูดอีกว่า

"งั้นแม่เธอจะเอามาจากที่ไหน?" และเขาถามดิฉันด้วยสายตาอันจะดูถูกว่า...

"งั้นแม่เธอทำงานในโรงแรมหรือเปล่า"

ฉันตอบอย่างห้วนและสั้น

"เปล่า..."

เขายังพูดย้ำอีกว่า...

*"งั้นเธอลองไปถามแม่เธอดูเองก็แล้วกัน ว่าเขาได้

มายังไงกัน แต่ฉันยืนยันอย่างหัวเด็ดตีนขาดว่า...เป็นสบู่ที่เขาให้กับแขกที่มาพักในโรงแรมเท่านั้น ฉันแน่ใจว่าไม่มีขายในตลาดแน่นอนไม่เชื่อก็ลองดู”

ฉันย้อนเขาว่า...

“เออ...ฉันจะลองไปถามแม่ดู ถ้าไม่จริง...ถ้าแม่ฉันยืนยันว่าเขาซื้อมาจากตลาดแล้วก็...ฉันจะด่า...”

เพื่อนชายบอกฉันแถมยังหัวเราะเยาะเย้ยและชอบอกชอบใจ โดยฉันก็ไม่ทราบเหตุผลว่ามันหมายความว่าอย่างไร?

เขาหัวเราะทำไม?...

และเขาจะต้องหัวเราะเยาะ!!

เมื่อฉันกลับจากโรงเรียน อาบน้ำอาบท่าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พอกินข้าวแล้วเสร็จและน้องฉันหลับหมดแล้ว ฉันสังเกตเห็นว่าแม่กำลังใจดี

ฉันจึงถามแม่ว่า...

“แม่จ๊ะ...แม่เอาสบู่ก้อนเล็ก ๆ มาจากไหนจ๊ะ”

แม่มองหน้าฉัน

“ทำไมอีกล่ะ...”

ฉันก็อ้อนวอนถามอีกว่า

“เพื่อนมันบอกว่า...แม่เอามาจากโรงแรม”

คำตอบของฉันทำให้แม่อึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง ฉันเห็นสีหน้าแม่ซีดดังไก่ต้มแล้วกลับแดงขึ้นอีก แล้วแม่นิ่งคิดไปอีก

"แม่ซื้อมาต่างหาก จะเอามาจากโรงแรมได้อย่างไรกัน ฐานะอย่างเราจะมีสตางค์ที่ไหนไปพักโรงแรม แค่ค่าเช่าบ้านเขาก็ยังไม่มีจะจ่ายเลย"

เขาตอบแม่อย่างดีใจว่า

"หนูบอกกับเขาไปว่า...แม่ฉันซื้อมาให้ แต่เขาบอกว่า...ข้างนอกนั้นมันไม่มีขายอย่างแน่นอน มีแต่ในโรงแรมแห่งเดียวที่เขาบริการแขกที่มาพัก..."

แม่พูดกับฉันด้วยเสียงเบาจนแทบเป็นกระซิบ

"ช่างเขาเถอะ ต่อไปนี้ปรียาลูกอย่าเอาไปใช้ก็แล้วกัน"

ดิฉันมองหน้าแม่อย่างสงสัยว่า

"อ้าว ทำไมล่ะ..."

แม่เขาตอบว่า

"ของมันหายาก ไว้เอาไว้ใช้ที่บ้านเราก็แล้วกัน"

ฉันก็บอกกับแม่ว่า...

"เอาไว้ล้างหน้าตอนกลางวัน มันหอมดีนะแม่"

แม่ก็ตอบฉันว่า

"ล้างที่บ้านก็ได้น่ะลูก" เขาตอบเป็นเสียงห้วน ๆ

ว่า นี่แม่ก็จะต้องไปหากินอีกเพราะพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์และมะรืนนี้อาทิตย์

ฉันพูดตัดบทว่า

"แม่ซื้อมามาก ๆ น่ะแม่ เพื่อน ๆ บางคนเขาอยากจะได้ พวกที่เขามาขอสบู่ล้างหน้า เขาบอกว่ามันหอมดีจังเลย"

แม่พูดเสียงดุว่า

"นี่ แม่พูดอะไรก็ขอให้เชื่อฟังกันบ้าง บอกว่าของมันแพง มันแพงอย่าเอาไปใช้ที่ที่โรงเรียนก็อย่าเอาไป อย่างที่แม่บอกกับหนูแล้ว"

ฉันงงไปหมด

ไม่รู้ว่าทำไมแม่จะต้องมาห้าม กับฉันเอาสบู่ไปล้างหน้าที่โรงเรียนเท่านั้น ถ้าพูดกันจริง ๆ แล้วมันก็ไม่น่าจะเปลืองตรงไหน?

แต่แม่ของฉันเป็นคนดุพูดปากว่ามือถึง เมื่อแม่ทำหน้าตาขึงขัง ฉันก็ยอมรับปากกับแม่แต่ในใจยังคิดว่าสงสัยแม่จึงห้ามฉัน

แล้วแม่ก็พูดอีกว่า

"ไปหลับไปนอนเสียเถอะ พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ดูน้องไว้ให้ดี แม่จะต้องไปหางานทำพิเศษเพื่อเอาเงินมาจ่ายค่าเช่าบ้านเขา เขาทวงมาเมื่อเช้านี้"

จากนั้นจนถึงเวลานอน...

"ฉันไม่ได้พูดอะไรกับแม่จนฉันม่อยหลับไป"

พอตื่นขึ้นก็เห็นแม่เขียนคิ้วทาปากแดง ฉันแอบมองคุณแม่ แล้วแม่ฉันก็ออกจากบ้านไปทำงานพิเศษตามที่แม่บอก

"ดูน้องให้ดี ๆ นะลูก วันนี้แม่ต้องทำงานโอเวอร์ทามอาจจะกลับดึกสักหน่อย" ท่านพูดสั่งและเอาสตางค์ให้ฉันไม่เท่าไหร่แล้วแม่ก็เดินจ้ำไป

ฉันอยู่บ้าน...

ใจฉันยังคิดถึงเรื่องโรงแรมยังไม่หาย รึ...ว่าแม่ฉันอาจจะทำงานที่โรงแรมก็เป็นได้แต่ถ้าแม่ทำ แม่ก็ต้องพูดบอกกับฉันอย่างตรงไปตรงมา เพราะแม่มีอะไรแล้วท่านจะไม่ปิดกับฉันอย่างแน่นอน

พอตกเวลาโพล่เพล้ก่อนจะค่ำ...

ฉันก็เรียกน้องของฉันมาอาบน้ำและกินข้าว และก็เล่นอะไรกันสักประเดี๋ยวก็หลับกันไปคงเหลือแต่ฉันยังนอนคอยแม่อยู่

นาฬิกาจากห้องใกล้เคียงตีบอกเวลา 4 ทุ่มแล้ว

แต่แม่ฉันยังไม่กลับมาสักที...

บางครั้งหมาเห่ากรรดชกฉันก็ลุกขึ้นดูแม่...

แต่ฉันก็ต้องพบกับความว่างเปล่า...ไม่มีเห็นเงา

แม่มาสักที

ฉันก็สะดุ้งตื่น อีกที...

ฉันได้ยินนาฬิกาข้างห้องตีบอกเวลาว่าตี 2 ครั้ง คราวนี้ฉันนอนไม่หลับ ไม่รู้จะทำอย่างไร?

ใจก็คิดถึงพ่อ...

เป็นห่วงพ่อ...

นึกสงสารว่าป่านนี้ท่านไปอยู่ที่จังหวัดใดของประเทศไทย ท่านจะรู้หรือเปล่าว่าแม่ต้องลำบากต้องหากินล่วงเวลาทำงานดึกดื่น

จนหนูต้องเป็นห่วง...

แล้วนาฬิกาห้องตี 3 ที แต่แม่เขาทำงานอะไรหนอช่างกลับดึกดื่นอย่างนี้

ฉันยกมือขึ้นท่วมหัว...!!

แล้วบอกคุณพระคุณเจ้า...!!

ช่วยปกปักรักษาคุณแม่ด้วยเถิด...!!

พอไม่สิ้นเสียงยามเคาะแผ่นเหล็กบอกเวลาตี 3 ก็พอดีมีเสียงหมาเห่ากรรโชกอีกครั้งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงผู้ชายพูดว่า...

"ฉันกลับก่อนล่ะน่ะที่รัก"

เสียงฝ่ายหญิงตอบว่า...

"คุณเนี่ย...ก็ไม่รู้อะไร? ไม่พอเสียทีเรอะ เกือบทั้ง

คืนแล้ว”

ฉันจำได้อย่างแม่นยำว่า...

“เป็นเสียงของแม่ฉันอย่างแน่นอน”

แล้วฝ่ายชายก็พูดอีกว่า

“ก็ฉันซื้อคุณไปค้างกับฉันทั้งคืน และคุณมากลับใกล้รุ่งอย่างนี้ จะพอได้อย่างไร” เขาพูดว่าทำตะกุกตะกักเหมือนคนที่กำลังทำอะไรกันอยู่

แม่ฉันก็พูดกับเขาอีกว่า...

“ไว้คืนพรุ่งนี้ไหม? ฉันจะนอนกับคุณทั้งคืนเลย วันนี้กลับไปก่อนน่ะ”

แล้วเสียงสนทนาก็หายไป

สักครู่ประเดียวก็ได้ยินคุณแม่ของฉันไขกุญแจแล้วเดินย่องเข้ามาอย่างเงียบกริบ แล้วเขาเปิดมุ้งดูเห็นฉันและน้องกำลังหลับอยู่อย่างสบาย

ส่วนคุณแม่ฉันก็อาบน้ำอาบท่ามาอย่างสบายใจแล้ว ฉันแกล้งหลับแต่แท้ที่จริงแล้ว ฉันข่มตาหลับลงได้อย่างไรกัน

คิดถึงเพื่อนชายที่โรงเรียนมันยิ้มเยาะที่โรงเรียน...

แล้วนี่ฉันจะไปโรงเรียนได้อย่างไรกัน...

เมื่อฉันก็รู้หมดแล้ว...

ว่าแม่ฉันไปทำอะไรมา...

พ่อคงจะไม่รู้เหมือนกันว่าแม่ฉันและน้องคงอยู่สุขสบายดี

ฉันรู้จนหมดเปลือกว่าแม่ฉันทำงานอะไร...

แล้วฉันจะไปเถียงแทนแม่ได้อย่างไร...

ฉันก็รู้อยู่เต็มอกว่า...

"แม่ฉันไปขายตัวที่โรงแรม"

เหยียบเรือรัก ไว้สองแคม

ฉันยอมเสียตัวให้กับเขาเพราะว่า...รักเขา แม้เขาจะทอดทิ้งและไม่เหลียวแล แต่ฉันก็ไม่อาจลืมเขาได้ เพราะมันเป็นความรักครั้งแรกเธอมอบให้เขาเป็นรางวัล

ฉันเป็นนักเรียนอยู่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง การเรียนของดิฉันคะแนนเกรดเฉลี่ยได้ 2.6 ก็เรียกว่าพอจะใช้ได้ แต่ก็ไม่ดีนัก แต่ก็ไม่เลวจนเกินไป โรงเรียนที่ฉันเรียนอยู่นั้น ตั้งอยู่แถวบางเขนนี่เอง

วันแข่งกีฬาของนักเรียนที่สนามศุภชลาสัยก็มาถึง...

พวกเราไปเชียร์กีฬากันอย่างสนุกสนานอย่างที่สุด เขากระเส้าเย้าแหย่กันตามประสาของเด็กวัยรุ่นนี้

ทำให้ฉันได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง...

เขาชื่อปรีชา ฉันได้ทราบจากเพื่อนนักศึกษาหญิงด้วยกัน หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ปรีชาพยายามติดตามฉันมาอยู่เรื่อย ๆ เช่น...

มาคอยอยู่ที่หน้าโรงเรียนของฉันเป็นประจำ

อ๋อ...ฉันลืมเล่าไปว่า...

บ้านเขาเป็นคนมีเงิน คุณพ่อของปรีชาก็เป็นพ่อเลี้ยงทางภาคเหนือของประเทศไทยเราขึ้นชื่อว่า พ่อเลี้ยงก็ต้องมีเงินมีทองใช้

เขาทำอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ จนเพื่อนฝูงของฉันเขาแซวฉันว่า...

"พ่อหนุ่มรูปหล่อของเธอคงป้ออยู่หน้าโรงเรียนแล้ว"

และบางวันเขาจะกล้าอย่างมาก ที่เขาไปดักคอยฉันที่ปากตรอกบ้านฉันอยู่บ่อย ๆ

ในที่สุดฉันก็ทนลูกตื๊อของเขาไม่ได้...

จึงสนิทกัน...และรักกันในที่สุด

ความที่พ่อแม่เป็นคนมีเงินมีทองนั่นแหละ เขาก็มีเงินใช้จ่ายอะไรได้คล่องตัว ซึ่งนั่นก็เป็นปัจจัยข้อหนึ่ง

ที่ทำให้ดิฉันรักเขา...ไม่ได้เห็นแก่เงินทองของเขาเลย และอีกอย่างก็มีเงินไปโน่นไปนี่มิได้ขาด ถ้าเป็นวันหยุด

ความจริงปรีชาออกจะเป็นคนเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม...เรียกว่าเห็นผู้หญิงที่เป็นอดมองไม่ได้และที่เป็นเสน่ห์และถูกใจฉันมาก ๆ ก็คือ...

"เป็นคนที่ไม่ง้อผู้หญิง"

แต่ถ้าดูเขาอย่างผิวเผินดูเขาเป็นคนหยิ่ง...

ตามถ้าคบกับเขาจึงจะรู้ว่า...

"เขาไม่อย่างนั้นเลย"

แต่เป็นคนที่ไม่แคร์ใคร...และไม่ง้อใคร ใครจะชอบพอเขาก็ได้และเขาก็ให้ความสนิทสนม ถ้าใครไม่ชอบเขาก็ไม่เป็นไร เขาก็จะไม่คบเขาเหล่านั้น...

นี่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งที่ฉันชอบในตัวเขา

ถ้าพูดกันตรงไปตรงมา ลูกผู้หญิงเราก็มีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่งคือว่า...

“ต้องการเอาชนะ เขาจะได้เห็นว่าฉันนี่แหละแน่”

ต้องการที่จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน...มีเพื่อนบางคนว่า...

“ปรีชามีแฟนเยอะแยะไปหมด”

ฉันจึงหาวิธีอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่จะจับขังเขาไว้ในกรงใจของฉัน แต่ดิฉันก็ทำมันอย่างที่คิดไม่ได้สักที...

แต่ถึงอย่างไรฉันก็รักเขาแบบถอนตัวไม่ขึ้นเลย ร่างกายของเขาไม่รู้ว่ามีพรสวรรค์อย่างไร สำหรับเรื่องของความรัก

วันนั้นเป็นวันปิยะมหาราช...

ดิฉันนัดกับเขาว่าจะเที่ยวงานกัน

วันนี้ฉันตัวเสียสวยเลิศอย่างวิเศษ และก็มาหาเขาที่คอนโด ซึ่งคุณพ่อเขาซื้อไว้ให้ ดิฉันเปิดประตูคอนโดเมื่อไปเห็นเขานอนเข้เก้ไม่รู้สึกรู้สาว่าเรานัดหมายกับใครไว้

พอฉันเข้าไปแล้วสักครู่หนึ่ง...

ก็มีฝนตกพรำลงมา เขาก็รู้สึกตัวลุกขึ้นมาจากเตียงนอน ฉันจำได้ว่าเขายังอยู่ในชุดนอน เขาลุกขึ้นงัวเงียมาหาฉัน

และตรงเข้ามากอด...

และจูบดิฉันอย่างดูดดื่ม

ตอนนั้นฝนก็เทลงมาคล้ายกับเป็นใจให้เขา ตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

เขาดึงดิฉันไปที่เตียงนอน...

ดิฉันก็พูดเตือนสติเขาว่า

อย่าทำอย่างนี้เลย...น่าเกลียด เพราะยังไม่ถึงเวลาอันสมควร

เขาไม่ฟังและย้อนถามอีกว่า...

"เมื่อไรจึงถึงเวลา นี่ก็ถึงเวลาของเราแล้ว ไม่มีใครเห็น ทั้งฝนก็ตกมาอย่างเต็มใจกับเรา" เขาพูดแล้วกอดรัดดิฉันแน่นเข้าไปอีก

"ไม่ใช่อย่างนั้นจ๊ะ ฉันหมายความว่าเรายังเรียนกันไม่จบเลย"

เขาพูดอย่างดื้อด้าน

"คนเราจะรักกันต้องมีเวลานั้น แหละเวลานี้"

ถ้าพูดกันตามที่จริงแล้ว ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยแตะเนื้อต้องตัวฉันเมื่อไร ตอนเราดูหนังด้วยกัน ฉันยังจำได้ว่าเป็นหนังชื่อ...

"เขาจ้างหนูมาเป็นเมีย"

ฉันนึกถึงบทบาทในหนังที่เราเคยดูร่วมกัน ฉันยังมีความรู้สึกอาย ๆ เขา แต่มาถึงวันนี้ฝนฟ้าก็เป็นใจที่ให้เรา เป็นของกันและกัน

เมื่อฉันคิดได้ดังนั้น...

ทำให้ร่างกายฉันอ่อนระโหยแรงเหมือนคนเจ็บมาเป็นแรมเดือน ไม่ต่อสู้หรือปัดป้องเขาเลยถึงแม้เขาจะทำอย่างไรกับฉัน

ฉันให้เขากอด...

ฉันให้เขาจูบ...

ฉันให้เขาลูบไล้ทั้งเนินถัน...

และใช้จมูกอันซุกซนของเขา...

เขาซุกซน...ไปที่แก้มและกกหู และเขายังเอาลิ้นเข้าไปไชหูของฉัน...

ฉันร้องครางอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และมือไม้ฉันก็เริ่มไขว่คว้าเข้ากอดเขา แต่ครั้งก่อน ๆ เขาไม่เคยที่จะทำกับฉันเหมือนหนนี้เลย

ฉันขนลุกเกรียว...

ฉันรู้สึกซู่ซ่าไปหมดทั้งตัว...

ฉันนอนเหมือนคนหมดเรี่ยวแรง ไม่รู้ว่าเรี่ยวแรงของฉันมันต่างก็พากันหายไปไหนกันหมด

จนฉันไม่อยากที่จะดิ้น...

จนฉันไม่อยากจะขัดขืน...

และปล่อยให้เขาทำอะไรตามใจปรารถนาของเขา

และปรีชาก็เริ่มสัมผัสอย่างรุนแรง และพร้อมกับพูดขอฉันว่า

"ขอให้ผมเถอะนะ"

"ดิฉันไม่ตอบ ได้แต่บูชาในความสุขที่เขาปรนเปรอฉัน"

เมื่อเขาปลดขอกางเกงยีนส์ดิฉันใส่ไป ฉันยังหวาบหวิวหัวใจ ว่าไม่อยากจะเปิดให้เขาเห็นโคกเนื้อน้อย ๆ ของฉัน

แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

ทำให้ดิฉันยกขึ้น เพื่อให้เขาถอดให้อย่างสบายใจ

เขาก็ไวทายาทเลย...

เขารูดกางเกงขายาวและกางเกงในของฉันออกไปไว้ปลายตีน เขาก็เริ่มเปลี่ยนมือมาลูบที่หลังเต่าฉัน

เป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ยากที่จะบอกจะพูดให้เขารู้ ว่าทำไมฉันจึงทำอย่างนั้น

ขาของฉันค่อยแยกออก ๆ ทีละน้อย ๆ เพื่อรอรับอะไรของเขาสักอย่างหนึ่ง ที่เขาจะใส่ไปในโคกของฉัน

เขาเอาจมูกของเขาเปลี่ยนจากที่เขาไซที่หน้าอกของฉัน

เขาเอาจมูกเปลี่ยนมาหอมที่หลังเต่าของฉัน โดยที่เขาไม่ได้แสดงความรังเกียจมันแม้แต่น้อยเลย

เขาถอดเสื้อผ้าที่เป็นชุดนอนออกหมดแล้ว แล้วเขาก็คุกเข่าไปที่หว่างขาที่ขาวของฉัน

ฉันก็ถามเขาว่า

"คุณจะทำอะไรฉัน"

เขาพูดช้าเนิบนาบตอบฉันว่า

"ผมจะทำให้คุณมีความสุขที่สุดเลย" เขาพูดพร้อมกับที่เขาจับเอ็นวิเศษของเขาซึ่งแข็งยังกับกระบองของแขกยามอย่างงั้น

ฉันยังไม่ทันพูดว่าอย่างไร? เขาก็ทิ่มพรวดเจ้ากระบองของแขกยามเข้าไปจ่อ พร้อมกับจะดันมันเข้าไป

พอมันไปแตะที่ปลายจงอยเนื้อของฉัน

ฉันกับสะดุ้งโหยง...

เหมือนเขาแกล้งเอาไฟมาดูดฉัน

เขาก็พูดขอร้องดิฉันอีกว่า

"คุณแยกขาออกนิดได้ไหมจ๊ะ"

ฉันไม่ตอบเขากระไร

"ฉันแยกขาออกอีกนิด"

เขาก็เอาเอ็นเนื้อของเขา เสือกเข้าไปในช่องขาที่ขาวเนียนของฉัน

ฉันก็สะดุ้งโหยงอีกครั้งหนึ่ง...

แล้วเขาก็ขึ้นขย่ม...

แล้วเขาก็ขยับ...

เขาดันเข้า...

เขาดึงออก...

ส่วนฉันกระเด้งก้นรับ บางทีเขาดึงออกฉันก็ยือก้นขึ้นตาม เพราะเกรงว่ามันจะหลุดพอเขากด ดิฉันก็อ้อนตาม

เขาทำฉันถี่ขึ้น...แล้วก็ถี่ขึ้น...

ฉันก็เด้งรับเขาได้ถี่ตามจังหวะที่เขาให้

ฉันบิดร่างจวนจะถึงขีดสุด

เขาก็รู้ว่าฉันจวนสำเร็จแล้ว

เขาก็เร่ง...เร่ง...ถี่ขึ้น...ถี่ขึ้น...

อีกพักเดียวเท่านั้น เขาก็ฮวบลงนอนทับหน้าอกของฉัน แสดงว่า...

"เขาหมดฤทธิ์แล้ว"

หลังจากนั้นเป็นต้นมา...

ฉันกับปรีชาก็ได้เสียเป็นของกันและกันมาโดยตลอด และจู่เราก็แยกทางกัน เมื่อเขาและฉันต่างเรียนผ่านไปแล้วทั้งคู่

ไม่ใช่เขาเบื่อฉัน...

และไม่ใช่ดิฉันเปลี่ยนใจไปจากเขา...

พ่อแม่ของฉันรู้เรื่องนี้เข้า...

ท่านพ่อกับคุณแม่ของฉันว่า

"มันชิงสุกก่อนห่าม"

ฉันถูกท่านส่งไปเรียนต่อที่มาเลเซียซึ่งก็มีลูกพี่ลูกน้องไปอยู่ก่อนแล้ว

และจังหวะนั้น...

เป็นเวลาที่เขาไปสมัครงานทำ และเขาได้งานทำในต่างจังหวัด

ความสัมพันธ์ของเราจึงจบสิ้นโดยปริยาย...ขาดแม้แต่การติดต่อใด ๆ ทั้งสิ้น

แต่ทว่า...

เรื่องราวของเราไม่จบสิ้นลงแค่นั้น...

ฉันไปเรียนต่อที่มาเลเซียอยู่สี่ปี ฉันก็เรียนจบจากที่นั่นด้วยปริญญาตรี

ที่นั่น...

ฉันได้รู้จักกับนิยม ซึ่งเขาไปทำงานอยู่ที่นั่นมาก่อนที่ฉันจะไปอยู่ที่นั่น

นิยม เขารู้จักกับลูกพี่ลูกน้องของฉัน...และเขาก็ชอบฉันมาก ๆ แต่ใจฉันยังคิดถึงปรีชา ปรีชาอยู่ไม่หายคิดเมื่อเราอยู่คู่กันทำอะไรร่วมกัน เรามีความสุขร่วมกัน

ในที่สุดฉันกับนิยมก็ตกลงปลงใจกัน...เขามาตบแต่งในกรุงเทพฯ พอเป็นพิธีเท่านั้น เพราะได้เสียเป็นผัวเมียกับเขาแล้วตั้งแต่อยู่ที่มาเลเซีย

เมื่อฉันบอกกับเขาเมื่อฉันเรียนจบ แล้วฉันจะอยู่ในกรุงเทพฯ เขาก็รักฉันอย่างจริงใจ เขาได้ลางานจากทางโน้นมาหาเอาใหม่ในกรุงเทพฯ

นิยมได้เข้าทำงานรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง

ส่วนฉันก็ทำงานอยู่ที่อสร.

นิยมเป็นคนที่สุภาพอ่อนโยนมาก และขยันหมั่นเพียรดี รู้จักรับผิดชอบต่อการที่เรามีชีวิตคู่ร่วมกัน

ฉะนั้นชีวิตการครองเรือนของฉันจึงราบรื่น แต่มีอยู่อย่างหนึ่งของเขา ทั้งแม้ว่าเขายังหนุ่ม ๆ แน่น ๆ

แต่นิยม ไม่ค่อยจะแข็งแรงในเรื่องของทางเพศนึงเขาปลดความใคร่ให้ฉันทีหนึ่งแล้วไม่บางอาทิตย์ก็ฟรีเลย

ฉันคิดว่าต้นเหตุต้องเกิดจากฉันแน่ ๆ...

เขาเบื่อหน่าย...

หรือว่าร่างกายฉันอาจบกพร่อง ไม่เป็นที่ต้องการของเขา...

ก็เมื่อก่อนนี้...

นิยมไม่เป็นอย่างนี้มาก่อน...

ฉันถอดเสื้อผ้าออกหมด...

เมื่อฉันอยู่ในห้องเพียงคนเดียว ฉันยืนหมุนกายมองดูในกระจก

แต่ฉันก็ไม่พบว่า...

"ฉันก็ไม่มีอะไรในร่างกายอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากมายเท่าไหร่"

จนฉันคิดว่าเขาต้องเบื่อ...

รูปร่างฉันยังเต่งตึง...
รูปร่างของฉันยังเว้ายังโค้ง...
ปราศจากซึ่งหน้าท้อง...
อกยังชูชัน...
สะเอวยังคอดกิ่วได้สัดส่วน...
หน้าท้องฉันยังแฟบ...
และไอ้นั่นก็ยังอูมนูน...เหมือนยังไม่เคยต้องมือชาย

มาแตะต้อง

ฉันพูดกับเขาเมื่อนอนกอดกันอยู่บนเตียง

"มีอะไรในตัวฉันทำให้น่ารังเกียจหรือค่ะ"

เขาบอกฉันว่า

"เปล่าเลย...แต่ผมรู้สึกเบื่อย ๆ อาจจะเป็นเพราะว่างานหนักมาก เลยต้องใช้ความคิด"

และเขายังพูดกับฉันอีกว่า

ความจริงเขาพยายามที่จะ *"ร่วมรัก"* กับฉันอย่างสม่ำเสมอ โดยมิให้ขาด

แต่ว่าเขาทำไม่ได้...

"เพราะเขาสู้แต่ใจ แต่ไอ้นั่นเขาไม่สู้เอาเสียเลย"

แต่เขาก็ไม่ทำให้ฉันงุ่นง่านผิดหวังเสียทีเดียว... เพียงแต่อยากจะให้มันสมบูรณ์เหมือนเมื่อตอนใหม่ ๆ เป็นเดือนละครั้ง หรือบางเดือนก็อาจโชคดีหน่อยคือบางเดือนก็สองครั้ง

แล้วก็ทำให้ฉันตกใจในวันหนึ่ง...

วันนั้นฉันยังจำมันได้ดี...

เป็นวันอาทิตย์...ฉันเดินไปซื้อของในซุปเปอร์มาเก็ตแถวบางลำพู ในขณะที่ดิฉันกำลังยืนดูของใช้ที่จะซื้อมาใช้ในบ้าน

ก็มีใครมาเรียกฉันอย่างตื่นเต้น...

และก็จำเสียงได้ว่า...

เพราะเสียงของมันคุ้นหู และพอเงยหน้าขึ้นมอง ฉันก็ใจเต้นอย่างยิ่งเพราะเขาคือ

"ปรีชา...ปรีชาจริงด้วย"

ฉันลืมคิดไปว่า...

"ขณะนี้ฉันแต่งงานแล้ว...อยากจะกระโดดเข้ากอดเขา เช่นเดียวกับที่ปรีชาปราดเข้ามาจับมือฉัน..."

"ฉันดีใจจนบอกไม่ถูก"

ปรีชาพาฉันขึ้นรถของเขา และเขาก็ขับไปโดยไม่พูดจาอะไรกันเลย เขาพาฉันไปที่โรงแรมใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่แถวราชดำเนิน

เขาเลี้ยงอาหารมื้อกลางวัน และก็คุยสารทุกข์สุกดิบตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เราแยกจากกันไป

ฉันได้ทราบว่า...

ปรีชาเขาแต่งงานแล้ว แต่ยังไม่ได้ลูกเลย ส่วนฉันก็เล่าให้เขาฟังตามตรงว่า ฉันนั้นแต่งงานแล้วยังไม่มีลูกเหมือนกัน

วันนั้นเราจากกัน...

แต่วันหลังเราเจอกันอีก...ฉันยอมรับว่า...

"จิตใจของฉันมันเขวไป ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบกับเขา บรรยากาศเก่ามันไหลอบอวลเหมือนเมื่อครั้งเราเป็นหนุ่มสาวกันทั้งคู่ มันสอดแทรกเข้ารบกวนความคิดของฉัน อยู่ตลอดเวลา...ดิฉันพยายามต่อสู้กับอำนาจฝ่ายต่ำทรามมันรุมล้อมฉันอยู่...ฉันพยายามจะซื่อสัตย์กับผัวของฉันที่ถูกต้องตามกฎหมายคือนิยม แต่มันก็ไม่เป็นผล ความจริงปรีชาไม่ได้แสดงอาการหรือเจตนาต้องการที่จะร่วมหลับนอนกับฉันเลย ฉันเองยอมทอดตัวให้แก่เขาเหมือนเมื่อครั้งยังเป็นสาวและเขายังเป็นหนุ่ม ที่เราแอบได้เสียกัน...แต่ฉันต้องการ...ฉันต้องการเขา..."

ใครจะว่า...

ฉันร่าน...

ฉันแรด...

ฉันอยากจะให้กระทุ้ง...

ฉันอยากจะให้เขากระแทก...

และฉันอยาก...จะ...จะ...

แล้วเราก็ช่วยกันสร้างตราบาปจนได้...

วันนั้นฉันกับปรีชายอดชู้ของฉัน ลอบออกไปพบกัน...สิ่งที่ฉันเรียกร้องก็ตอบสนองฉัน

ส่วนปรีชาเองก็รู้ว่า...

"ถ้าฉันไม่ต้องการในตัวเขา แล้วเรื่องอะไรที่ฉันต้องพยายามติดต่อกับเขาด้วยโทรศัพท์ไปนัดหมายกันมาตลอดเวลา"

วันนั้นเขาไม่พูดว่าอย่างไร?

เขาขับรถพาดิฉันไปทางฝั่งธนฯ ซึ่งมีโรงแรมม่านรูดอยู่กลาดเกลื่อน และเราก็อยู่ด้วยกัน เขาทำอะไรที่ฉันต้องการ ปรีชายังเป็นคนเดิม...เขาเผ็ด...เขาร้อนในเชิงโลกีย์...มันทำให้ชีวิตอันจืดชืดของฉันกลับมีชีวิตชีวาขึ้น เหมือนต้นหญ้าที่ได้รับฝนใหม่ มันย่อมเขียวชุ่มสดชื่นเหมือนดังเก่า...

ฉันคราง...

และดิ้น...

เหมือนอย่างกับว่าเด็กสาว ๆ ที่ไม่เคยต้องมือชายอย่างไงอย่างงั้น

ฉันไม่สามารถจะตัดสว่าทจากปรีชาที่เป็นชู้รักได้...

แต่มีบางครั้งนั่งซึมจนน้ำตาไหลออกมา นิยมเขามีความผิดอะไรหรือ? เขาไม่รับผิดชอบหรือ?

ก็เปล่าทั้งสิ้น...

ฉันรับกับตัวเองว่า...

ฉันชั่ว...

ฉันร่าน...

ฉันแรด...

ฉันบ้ากาม...

มีอะไรอีกที่มันเป็นคำชั่วช้าสามาณย์

มีอยู่บางครั้งที่จะเล่าให้นิยมฟัง และให้ขอหย่าจากฉัน...

แต่ใจจริง ๆ ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้ เขาไม่มีความผิดอะไร? เขายังเป็นสามีที่ดีพร้อมทุกกระเบียดนิ้ว เขาเพียงแต่หย่อนสมรรถภาพเพียงเล็กน้อย ในเรื่องของความสุขในมุ้ง...ฉันจะใจดำช้ำใจได้ยังงั้นได้ไง

ฉันรู้ว่านิยมรักฉันมาก...

ทว่า...

ความรักของฉันที่ฝังแน่นระหว่าวปรีชากับฉันมันฝังรากยากที่จะถอนโคนมันออก...จะพูดกันตามความจริงแล้ว

หัวใจฉัน...

ร่างกายที่เป็นทุกส่วนของฉัน...

ฉันได้มอบให้แก่ปรีชาแล้วจนหมดสิ้น เรื่องของนิยมเป็นเรื่องของคนมาทีหลัง...ความรักที่ฉันมีต่อนิยม

มันความรักที่เกิดขึ้นมาซ้อนกันขึ้นมาจากความรักครั้งแรก

"ฉันจึงไม่สามารถที่จะเชือดเฉือนคนหนึ่งคนใดออก

ไปได้”

ทุกวันนี้...

ฉันมีชีวิตในโลกอย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ จะไม่เป็นอย่างนั้นได้อย่างไร?

ฉันนอนอยู่บนเตียงเดียวกับนิยม แต่ใจชั่วของฉันอยู่กับปรีชา...

หรือพูดให้กระจ่าง ๆ ออกมาว่า...

“ฉันนอนอยู่กับนิยมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย... แต่ฉันก็ต้องหลบไปนอนกับปรีชา เพราะความต้องการและความอยากของจิตใจ...”

อนิจจาชีวิต...

สภาพเช่นนี้จะเป็นอยู่อีกนานเท่าไหร่ก็ไม่รู้...

แต่ฉันไม่สามารถจะตัดผู้ชายคนหนึ่งคนใดไปจากชีวิตฉันไม่ได้เลยจริง ๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นอย่างที่ฉันบอกไว้...

ค่ะ...

โดยขนบประเพณีอันดีของไทยเรา ฉันผิดศีลธรรม

ฉันเป็นคนชั่ว...

แต่เสรีภาพ...

ฉันผิดด้วยหรือว่าผิดตรงไหน?

ที่ฉันต้องตามใจตัวเอง...อยากใคร่ด้วยตัวฉันเอง...

ฉันไม่ต้องการให้ใครเอาเยี่ยง...ไม่ต้องการให้ใครเอาอย่าง เพราะการกระทำของฉันเขาตราหน้า...

ว่าเป็นคนชั่ว...

ว่าเป็นดอกทอง...

แต่สำหรับตัวฉันเองก็คิดว่า...

คนเราเกิดมาแล้วไม่ช้าเราก็จะต้องตายจากกัน... แต่ถ้าให้อะไรต่อมิอะไร มากีดกันเสรีภาพของตัวเราเอง แล้วเราจะหาความสุขได้ที่ไหนกันเล่า...